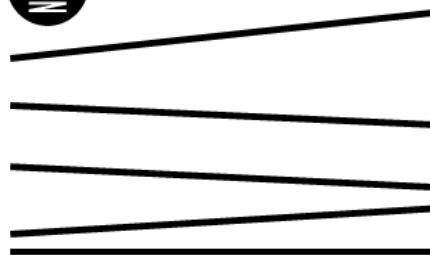

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Udgivet af Louis Pio.

Sangbog for Det social-demokratiske
Arbejderparti

København : Social-Demokratens Forlag, 1875

128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

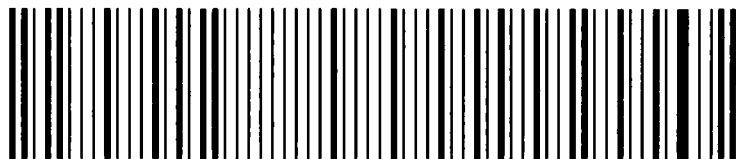
L. Pio.

Sangbog.

1875.

53. - 164. - 8°

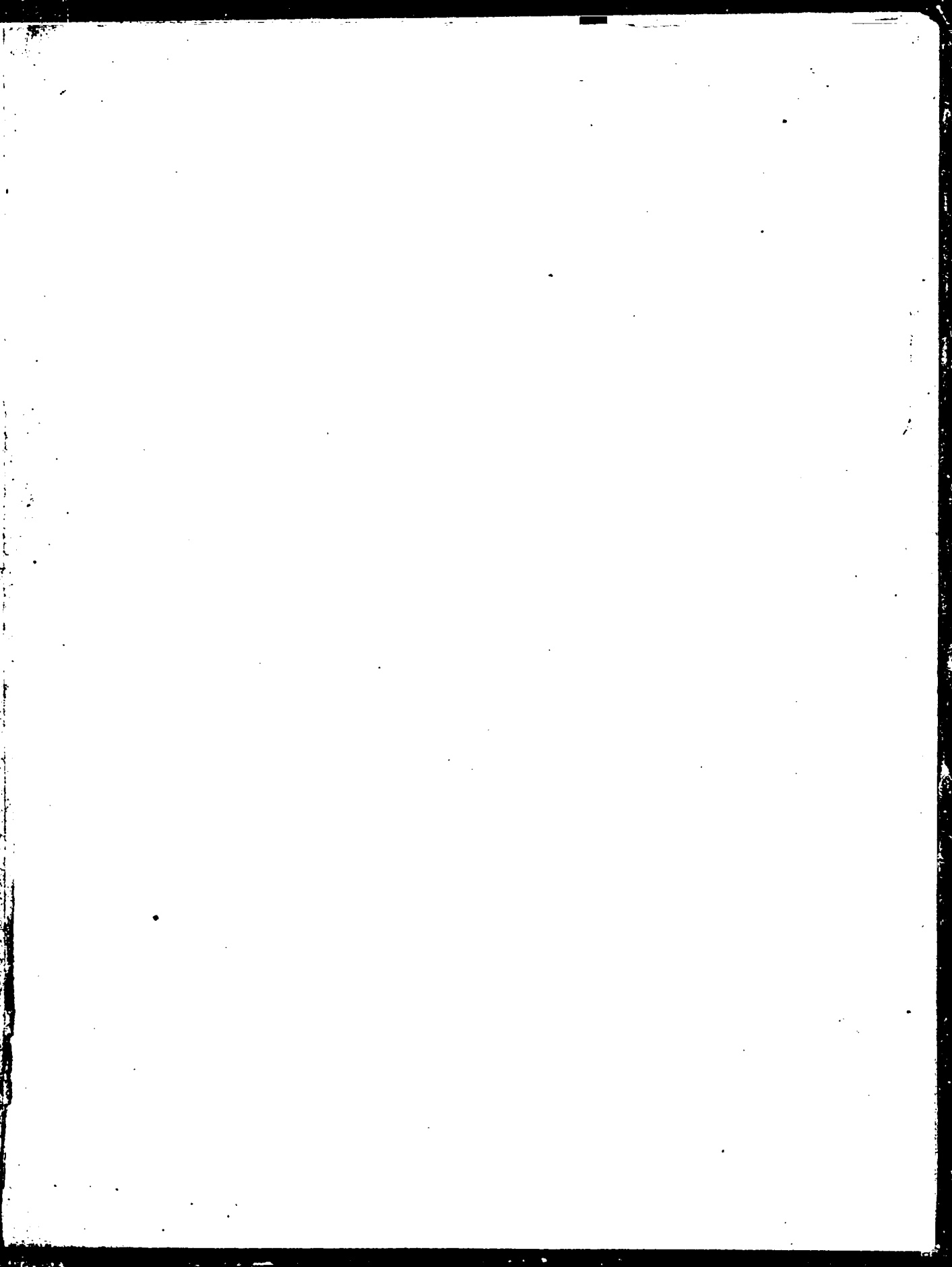
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 01929 3

+Rex

Sangbog

for

Det social-demokratiske
Arbejderparti.

Udgivet

af

Louis Pio.

København 1875.

„Social-Demokraten“'s Forlag.

Udkommer i 4 Hefter a 20 Bre.

Sangbog

for

**Det social-demokratiske
Arbejderparti.**

Udgivet

af

Louis Pio.

København 1875.

„Social-Demokratens“ Forlag.

J. Henriksen Tryk.

Socialisternes Marsch.

Snart dages det Brødre, det lysner i Øst —
Til Arbejdet, fremad i Ror!
Man haaner den Fattiges eneste Trøst:
Vor Ret til at leve paa Jord;
Man deler vor Frihed, bestærer vort Brød;
Til Arbejdet! Liv eller Død!

Martusfinders Mag paa vor Nakke blev lagt,
Vi har det og tab i vor Nød;
Men er vi de Mange, saa være det sagt:
Vi fordrer det daglige Brød.
Samdrægtige gaa vi i Sorg og i Nød
Til Arbejdet! Liv eller Død!

Til Trælle i Sind og til Slaver af Guld,
Den voksende Slægt fostres frem,
Og Jorden saae aldrig saa usselt et Kuld
Som det, der paa den nu har Hjem;
Ti Lykken maa visne ved Trænglen om Brød —
Til Arbejdet! Liv eller Død!

Vor Arne er fald og vort Hjem kun et Skjul
 For Trængsler og Tvedragt og Savn;
 Vor Jdræt man loffer i Bur som en Fugl,
 Og taster Foragt paa vort Navn —
 Os levnes kun Hædets den ulmende Glød —
 Til Arbejdet! Liv eller Død!

Nigmændene fores ved Arbejder=Slid,
 Og Præsterne fører os frem
 Til Bøle af Svovl paa den yderste Tid —
 Naar ikke vi offere til dem.
 Vi bygger en Guldgrav, Tyranner! for Brød —
 Til Arbejdet! Liv eller Død!

Det knager i Samfundets Fuger og Baand, —
 Lad falde, hvad ikke kan staa! —
 Men ræk mig, O Broder! Din barkebe Haand,
 Før i Løgn og af Sult vi forgaa.
 En Bygning vi rejser til Skærm i vor Nød:
 Til Arbejdet! Liv eller Død!

Arbejder=Sangen.

I Flugt gaar Tiden over Livets Bølger,
 Det friske, evig unge Verdenshaab,
 Der mangt et lyst og venligt Minde følger,
 Som Guld og Perler i sin dybe Grav. —
 Og ingen Stand og intet Samfund nægter
 Sit bedre Haab til Mandens nye Skrift
 Den samler under Tag de h n g r e S l æ g t e r
 Til nye Tanter og til ny Bedrift.

Jeg priser mer end Guld og Diamanter
 Den gylbne Friheds solbestraalte Dag,
 Som gav mit Liv sit Værd, min Stand et Pandser
 Mod Uret og — mit Brød en bedre Smag.
 En lænket Ørn var før min Kraft, mit Nemme,
 I snebre, trange Baand var lagt min Slid,
 Hvorfor skal jeg, som haaber og vil glemme,
 Da ikke synge om en bedre Tid.

Igennem Livets Albør vil jeg hente
 Min Ret af svage Fædre lagt i Baand,
 Og paa dens Frugter vil jeg ikke vente,
 De hører til h v e r b r u n o g b a r k e t H a a n d

6

Ej er den Arvelod, som jeg begærte,
Formeget af det store Frihedsværk,
Bed den skal Verden se, jeg har et Hjerte,
Dg at Samdrægtighedens Aand gør stærk.

Men Tidens Aand vil sine Gaver sprede,
Dg der skal atter løfnes tunge Baand;
Det friske Liv skal gennem Hjerter lede
Min Kraft til hver en flittig Arbejdshaand
Ei da vil Byrden lettes, som har thnget
Paa mangen Kreds og mangt et Samfunds Magt,
Dg engang maa de Alle, genforhynget
Gaa op i Et — en mægtig Broderpagt !

Af Forf. til „Soc. Marsch“.

Bort Maal.

Mel.: Kong Christian stod ved højen Mast.

Det Folk, som ej har Slavesind
Dg Trælleblod;
Men føler Friheds friske Vind
Omhylge Hjerte, Aand og Kind,
Bør ikke taale Baand og Bind
Om Haand og Fod;
Men fordre som sin gode Ret
„Sit Frihedsbrev“, og værg det ::
:: Med Mod. ::

Vel har vi alt et Frihedspant,
 Vor Grundlov; men
 Med Glæde Reaktionen spandt
 Et Net, som fængslede og bandt
 Hver Frihedstænke, som oprandt
 Hos Folkets Mænd;
 Men vi med Villiens Sværd i Haand
 Vil sønderskære hvert et Baand
 Igen.

Der er vel end i Dannebang
 En Pøb saa svag,
 Der ledes frem ved Titelflang,
 Hvad eller i Spøngængergang
 Ej ændse Mængdens store Trang
 Til Lys og Dag;
 Men selv for denne blinde Flok
 Vi kæmpe; ti de vaagne nok.
 En Dag.

Derfor skal ingen „Mærkepæl“
 Os stanse; ti
 Hver Løgnens Slange ful og fæl
 Skal knuses under Sandheds Hæl,
 Og over Lgle, Snog og Træl
 Frem drage vi;
 Og ej vi ret vort Maal opnaa,
 Før alle Danmarks Spræner staa
 Som fri!

Saxo W. Wiegell.

Fr i h e d.

Mel.: Allons enfants de la patrie —

En Frihedsaand vi har annammet:
 Af Aarhundreders Kval er den fød,
 Og mange Slægters Blod den ammed,
 ∴ Før den Verdens Malm gennembrød; ∴
 Men nu den mægtig raader Livet,
 Den løfter Modet i vor Barm,
 Den styrker Kraften i vor Arm
 Og med den er os Sejeren givet:
 ∴ Brus højt, vor Frihedssang!
 Fløb over Sø og Bang,
 Og meld hver Træl,
 At Livets Mand vil snart indfri sin Gæld! ∴

Hvor Rundstabs Træ bær Frugter rige
 Modnes Sæden til Frihedens Høst,
 Naar Timen slaar, saa vil den stige
 Frem af Folkets drømmende Bryst;
 Den bryder gennem Bajonetter,
 Og styrter Fængslerne omkuld;
 Naar Lidelsernes Ralk er fuld,
 Guldbryder den, hvad den forgætter:

Brus højt, vor Frihedssang!
 Flyv over Sø og Bang,
 Og meld hver Træl,
 At Livets Mand vil snart indfri sin Gæld!

Paa Vaarens Vind fløj hid dens Stemme,
 Lærlens Sang har det Budskab os bragt:
 At Frihed her skal vorde hjemme
 Og forhyge Frihedens Magt;
 Lad fremmed Overmod saa vie
 Til Undergang vort Navn og Sprog,
 Vi knuse det forhadte Lag
 Og lære Overmod at tie.
 Flyv da, vor Frihedssang!
 Hen over Sø og Bang!
 Og meld hver Træl,
 At Livets Mand vil snart indfri sin Gæld!

C. Ploug.

Oplysningen.

Mel.: Vi Sønænd gør ej mange Ord —

Er Lyset for de Lærde blot
 Til ret og galt at stave?
 Nej Himlen under Flere godt,
 Og Lys er Himlens Gave,

Dg Solen staar med Bonden op,
 Glet ikke med de Lærde,
 Dphser bedst fra Taa til Top,
 Hvem der er mest paafærde.

Er Lyset i Planeter fun,
 Som ej kan se og mæle?
 Er ikke Ordet i vor Mund
 Et Lys for alle Sjæle!
 Det giver os for Aander Syn,
 Som Solens Skin for Kroppe,
 Det staar i Sjælen ned som Lyn
 Fra Skyerne histoppe.

Er Lys paa visse Vilkaar blot
 Saa halvvejs at ophøje?
 Gør det ej alle Begne godt,
 Er Lys ej Livets Dje?
 Skal for Misbrugens Skyld ma aske
 Paa Mandens Himmelbue,
 Vi heller Mulm og Mørke se
 End Solens blanke Lue?

Nej, aldrig spørges det fra Nord,
 Vi Lyset vil fordunkle!
 Som Nordlys i fribaarne Ord
 Det saas paa Himlen funkle;

Dg seß det skal ved Nordens Pol
 Ej blot i Kroppens Rige:
 Midsummerens den holde Sol
 Vil ej for Midnat vige!

Dødsning være skal vor Lyst,
 Er det saa kun om Livet,
 Men først og sidst med Folkeryst
 Dødsningen om Livet!
 Den springer ud af Folkedaad,
 Og vokser, som den vugges,
 Den straalet i vort Folkeraad
 Til Aftenstjernen slukkes!

N. F. S. Grundtvig.

Det unge Danmark.

Mel.: Vist stolt paa Rodans Bølge —
 Om „gamle“ Danmark sjunger
 Kun Skjalden i vort Nord;
 Begeistret tusind Tunger
 Gentage det i Kor.
 Er da vor Ros en Adel
 Med Brev af Runeskrift!
 Var uden Plet og Dadel
 Hvert bundet Olds Bedri ft?

Vel hør det sig at hædre,
 Hvad der er Minde værd :
 Hver mandig Id af Fædre,
 Oldtidens Heltefærd ;
 Men spørges der om Ære,
 Man maa i Daad den se ;
 Det Svundne strinlagt være
 Med Kors og Mausolee !

Vor Tid har Krav paa Mere
 End Sang om Heltes Død,
 End Brunk med Frejas Fiære
 Og Rus af Odins Mjød ;
 Det Foster, som den føder,
 Maa vies Daad paanh ; —
 Se, for vort Danmark gløder
 En nyfødt Morgens Gry !

En Stund lad hvile „Lejre“
 Med „Skjold“ og „Danebrog ;“
 Gjord Sværdet om til Sejre
 Paa nye Ledingstog !
 Det er i Aandens Rige,
 Paa Friheds hvide Val,
 Stridshornets Røst skal stige,
 Og Sejren vindes skal.

Vort Old i Juli-Daaben
 Er døbt til Friheds Old;
 Tidsaanden gav det Vaaben
 Mod Despoti og Bold.
 Et Ekko som en Torden
 Lød fjernt fra Kyst til Kyst;
 Det naaede og til Norden,
 Det var af Folkets Røst.

Ej var et Mundstvejr Ordet,
 Ved Folket Kraft det faar; —
 Det gamle Dan er jordet,
 Et nyfødt, ungt fremstaar.
 Lad Mindets Glans omsvæbe,
 Hvad aldrig kan forgaa! —
 Det unge Danmark leve,
 Det sejre, det bestaa!

X.

Den opvoksende Slægt.

M e l. Hvor Fader Euan troner Glæden smiler.

Da forðum Israels Slægt brød Trældomsaaget,
 „Med Haab om Friheds Kanaan“,
 Hvor snart blev da det frie Blik omtaaget
 Af Ørkenens hede Flyvesand?
 Forjættelsens Egne, som vinked saa smukt, —
 Saa for de sukkende Vandrere lutt!

Dog Gæt der var, som hæved deres Bliffe
 Paa ny, trods Himlens Brede-Røst;
 „Af Alle dem, der drage ud, skal ikke
 En Eneste see Friheds Røst:“ —
 Ti Haabet sig Inytted til Fremtidens Tærb,
 Blomstred i Børnenes hellige Arb! —

Ja! vore Børn, de skulle Hjertet læge
 I Vandringens de lange Aar!
 Mens de med Omheds Himmel-Manna tvæge
 Hvert stufet Haabs oprevne Saar.
 For dem skal den blomstre, den grønne Stab,
 Stande som Minde paa Fortidens Grav!

Dg skal end ingen blandt os nyde Frugten,
 Som vinker fra bort Kanaan,
 Bort Blik dog henrykt hidsjet øjner Bugten,
 Der slynger sig om Friheds Strand.
 Det Maal, som vor Tanke alt skuede kjæft,
 Staar, et Babeln for den kommende Slægt!

G. Siesby.

~~~~~

Frihed, Lighed og Venstreb.

~~~~~

Mel. af H. D. C. Bind.

For ret os ved Jorden at fryde,
 Vi skabtes til Frihed af Gud;
 Fornuftige Love at lyde,
 Men ingens vilkaarlige Bud.
 Held os, held os,
 Naar Dig, ædle Frihed, vi have!
 Lyd høit vor Sang
 Hvert Haand og hver Lænke til Trods!
 Himmelske Frihed, Skaberens Gave!
 Kom! o kom! byg din Trone blandt os.

Naturen os dannede lige,
 Og Adel er ifkun en Lyd;
 Ja, ene bør Mennesket vige
 For højere Rundskaab og Dyd.
 Held os, held os,
 Naar Fødsel ei mer os skal trykke!
 Lyd højt vor Sang,
 Al Stolthed og Dumhed til Trods!
 Hellige Lighed, Menneskets Smykke,
 Kom og oprejs din Trone blandt os.

For Sorg og Kummer at lindre,
 Steg Venkskab af Himmelen ned.
 Vi følte Bekymringen mindre,
 Saa tit en Ven med os led.
 Held os! held os!
 Her Venkskab var altid tilstede!
 Lyd højt, vor Sang,
 Hver avindsyg Nidding til Trods!
 Salige Venkskab, Jorderigs Glæde
 Bliv og grundfæst din Trone blandt os.

P. A. Heiberg.

„Mod Tryk skal Tryk.“

Me L.: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

„Mod Tryk skal Tryk“, saa talte hist
 I Hroars Sal Hr. Tage,
 Og mere sandt et Ord forbist
 Gjæld i vore Dage.
 Li Bøld og Uret. Løgn og Svig,
 Og hvad der gør Ulykker,
 Gjælder mer, men paffer sig,
 Naar ret kun selv man trykker.

Der er ej nogen List saa snu,
 Der trykker lumst og plager,
 Som med en Smule Tryk ej nu
 Man af sit Smuthul jager.
 Der er ej nogen Magt saa stærk,
 Hvem mangt et Tryk er lykket,
 Som ræd ej standser i sit Værk,
 Naar selv den ser sig trykket.

Der er ej nogen Deficit,
 Som trykker Land og Rige,
 Der jo, naar Trykken kun gør sit,
 For Sparksomhed maa vige.

Der er ej nogen Plan, med Gæld
 At trykke fjerne Slægter,
 Som Trykken ej til Landets Held,
 Omfuld at kaste mægter.

Der er ej nogen Mørthedens-Land,
 Som Sjælens Kraft vii kue,
 Hvem Tryk ej lægge kan i Baand
 Og som et Barn selv kue.
 Ja Tryk mod Tryk! — og hver, som ej
 Er Landets Ven, skal ghyse,
 Og Følsfrihedens stolte Vej
 Skal Sandhedens Sol belyse.

Thi leve Mindet af den Mand,
 Som lærte os at trykke,
 Som Bærget hamred stærkt, der kan
 Bestærme Følselyst.
 Han hed jo Guttenberg — vor Ven —
 Hans Kunst er Jorden Vre!
 Men frit og ret at bruge den
 En hellig Pligt maa være!

E. G. N. David.

I Arbejderforeningen.

1.

Mel.: Vi Sømand gjør ei mange Ord.

En tr fast Haand og Brodersind,
 En Tro, som Jngen tvinger —
 Et Haab, som lukker Glæden ind,
 Det er hvad med jeg bringer;
 Er det nu godt til Husbehov —
 Ej fattes vil i Laget
 De djærve Mænd, hvis Ord er Lov,
 Som fører mer i Flaget.

Derfor er Samfundslivets Magt
 Af Brødrehænder bygget,
 Saa stor og Grunden, som blev lagt
 Ved Dit og Mit betrygget —
 Den Skærb en flittig Arbejdshaand
 Til Hujets Bygning hester,
 Og Glimt af Lys og Klid og Mænd,
 Er Tegn paa Liv og Kræfter.

Dg blev Din Lod i Verdens Strid,
 Et Fund af skjulte Smerter,
 Kom ligesuldt frimodig hid
 Dg del med aabne Hjerter.

Vi har et Blik, et Ord, en Sang,
 Naar Tvivl og Sorg sig leire,
 Og nærer Haab om, at engang
 Skal Flid og Retfærdighed sejre.

Af Forf. til „Soc. Marsch.“

2.

Mel.: Der er et Land dets Sted er højt mod Norden,

I Bjerget Malm, paa Sletten gyldne Dhynger,
 Mens Havet ruller Rigdom mod vor Strand!
 En arbejds Kraft, som Friheden forhynger!
 Et Hjertets Foraarsliv i Mø og Mand!
 En Haandens Dhygtighed, som Væge kræver!
 En Snillets Magt, som bryder Veje ny!
 Et Mandens Syn, som ej for Mørket hæver!
 En Strengeslang, som varfler Morgengry!

Hvi skulde vi da Armen lade synke
 Af Angst for Folkedød og Trælleskaar?
 Hvi skulde vi som gamle Kvinder flygte,
 Forbi der gaber i vort Bryst et Saar?

Den Hand, som sthrer alle Livets Traade,
 Ej fælde vil det Træ, hvis Rod er sund,
 Men hele Saaret, rede Fremtids Gaade,
 Og hvælve Haabets Borg paa Mindets Grund:

Arbejder=Marseillaise.

Mel.: Marseillaisen.

Op til Kamp! Op, I Arbejdersønner,
 Svinger Fanen for Frihed og Ret;
 Hør den Røst, hvoraf Verden gendrøner,
 :: Vi er lige og lige vor Pligt. ::
 Lighedsaanden fra Oldtidens Grave
 Stiger vældig og falder til Kamp,
 Guldets Magt henvinder som Damp
 Og Tyranner i Dødsangsten rabe.
 Vi svinge vil vort Sværd
 Og kæmpe for vort Værd,
 Vi slutter Pagt
 Mod Bold og Magt,
 Til de i Grav er lagt.

Længe gif vi taalmødig, fjøndt lænket
 Var vor Aand til Despoternes Nag;
 Længe taalte vi Vren blev frænket,
 :: Medens Ketten i Støvet blev traadt; ::
 Længe belled' vi Net til at nyde,
 Hvad vor Daad og vor Birken har skabt;
 Til at leve vi Net kun har haft
 Mens vi leved' som Træl for de Andre.
 Vi svinge vil vort Sværd o. s. v.

Se, Tyranneres Slæng hvor de hæve,
 Hvor de loffe med smigrende Ord.
 Før vi voved' knapt Haanden at hæve
 :: Efter Krummer fra Dverflods Bord, ::
 Men nu hæve vi stolt vil vor Pande,
 Vi vil sprænge den Lænke, der trang
 Som Slaver os til Jorden tvang,
 Fast som Gen vi Alle vil stande.
 Vi svinge vil vort Sværd o. s. v.

Op da, Mænd! Op, nu Tiden er kommen,
 Op, nu Døgnets Basuner har lydt;
 Snart forfærdelig lyde vil Dommen
 :: For det Arbejdsblod, der er flydt; ::
 Se, det blodrøde Banner der vajer,
 Toller Tidernes ventede Sag;
 Snart Rhygtet vil fra Dag til Dag
 Melde Friheds og Lighedens Sejer.

Vi svinge vil vort Sværd
 Og kæmpe for vort Værd,
 Vi slutter Pagt
 Mod Vold og Magt,
 Til det i Grav er lagt.

Til den opvoksende Slægt.

Mel.: Socialisternes Marsch.

Nu fostres den frem, den opvoksende Slægt,
 Til Livet, dets Brydning og Strid;
 Den tumler sig frejdigt og muntert og læft,
 Til den skal vi sætte vor Lid.
 Forbist der vil komme i Tiden den Dag,
 Den stolt hejser Frihedens Flag.

Som Planten den vokser i Regn og i Slud
 Og Savn, — det er Fortidens Arv, —
 Og er der end enkelte vildsomme Skud,
 I Stammen er Kraft der og Marv.
 Den vokser sig smuk og den vokser sig stærk
 Til Fremtidens kommende Værk.

I Barndommens Lege, der maatte den tid
 Alt tømme den bittreste Staal,
 Som Barn har den kæmpet og savnet og lidt,
 Den lærte at bryde med Taal.
 Det hærder og styrker, gi'r Musfler af Staal,
 Og snarest den naar da sit Maal.

Til Eder, I Danmarks opvoksende Børn,
 Betror vi vor Sag og vor Ret;
 Som Lustens den stolte og fribaarne Ørn
 Slaar ned paa Storborgernes Vt!
 Og bærer da opad til Hys og til Dag
 Frihedens og Lighedens Sag!

En Grund til en Bygning — se den har vi lagt,
 En Bygning for Folkens Sag;
 I mure og rejse den op uforsagt
 Og bringe den snart under Tag,
 Og staar den der færdig og fæstnet en Dag,
 Da hejser det frieste Flag!

Der kæles og dægges for Rigmandens Barn,
 Mens Du bliver haanet, forstødt;
 Ja, Samfundet kender for Dig, Proletar'n,
 Kun Trældom — til den er Du sødt!
 Den Uret skal hæbnes i Smerter og Hvin,
 Og Hævnen — ja, den bliver din!

Du Hyltens og Gadernes haanede Søn,
 Hvem Rigmanden ser med Foragt,
 Giv Guldets og Pengenes Slaver sin Løn,
 Du bruge din Kraft og din Magt!
 Ja, brug den kun dristigt, ti ellers Du vel
 Bestandig vil leve som Træl.

Saa glem det da ikke, Du voksende Slægt,
 Du fostres til Kamp og til Strid,
 Og medens Du leger saa muntert og læst,
 Du stærpe dit Snille og Bid.
 Der kommer, naar endt den er, Barndommens Leg,
 En anden, — da vige Du ej!

Argus.

Spraab.

Egen Melodi.

Længe med Taalmod vi højed' vor Nakke,
 Git under Naget ved Nat som ved Dag,
 Vi havde lært kun at lyde og takke —
 Takke endog for Thranneres Slag;
 Vi havde lært kun at tie og smile,
 Naar man os haanligt tilkasted' vort Brød;
 Vi havde lært kun at trælle, ej hvile,
 Hvilen den fandt vi ifkun i vor — Død!

Bliffet var brustent og sænket var Ho'edet,
 Gysten og bleg var vor Farve paa Kind,
 Kraftløst i Marerne rullede Blodet,
 Slaver vi vare i Aand og i Sind.
 Vante vi vare at lide og hde,
 Det var den Arv, vi fra Fædrene fik;
 Aldrig vi kendte at leve og nyde,
 Det var den Lod, som til Herrerne gif.

Og vore Kvinder — ja bleve de ikke
 Tidt for Tyranneres Luner en Boldt?
 Havde de svalet hans Lyster og Bliffe,
 Rasted' han bort dem saa haanligt og koldt.
 Og vore Børn — ja, mon de skulde møde
 Lysere Dage og blidere Aar?
 Nej, ti selv Haabet derom var en Brøde,
 Straffen derfor var jo grusom og haard.

Saaledes er det og saa det forbliver,
 Hvis ikke selv vi tør vove et Skridt;
 Det er den yderste Nød, som os driver:
 Træder da op ikkun frejdigt og frit!
 Lige vi fødtes med vore Tyranner,
 Lige i Evner og lige i Aand;
 Hvorfor ej plante da Lighedens Banner,
 Hvorfor ej bryde da Trældommens Baand?

Ja, lad det høre, hvad eller lad briste,
 Det er jo næsten det Samme for os,
 Vi har jo Intet, slet Intet at miste;
 Vhder da frejgt Tyrannerne Trods!
 Intet med Uret vi vil os tilliste,
 Nej, kun vort Eget vi fordre med Ret:
 Vil man det ikke, velan lad det briste:
 Ove vi ville da Kampens Jdræt.

Om vi skal lade os binde og baste,
 Lyske for evigt Tyrannerne's Ord,
 Eller vi sikkert skal Baandene kaste,
 Se paa os selv det alene beror.
 Ere vi enige, fange vi Sejer,
 Binde til Lighed og Frihed igen;
 Samler da alle de Kræfter, I ejer,
 Stander saa fast da, I Arbejdets Mænd!

Kong Frederik den Syvendes Minde.

Mei.: Vist stolt paa Rodens Bølge.

En Grundvold har han givet
 Med trofast gavmild Haand;
 Stod han blandt os i Livet:
 Endnu han løste Baand,

Som Lærd og Jdræt trykke
 Hos Mængden og de Smaa,
 For ham var Folkets Lykke
 Det Maal han vilde naa.

Men usselt man forvalter
 Hans kongelige Bud —
 I Læser og i Pjalter
 Den ligger som en Klub —
 Hvor Loven før gav Tanke
 Til Menigmandens Vel,
 Borttolkes de som Skrænk
 Og kvæler Ret og Skel.

Dens Løfter, Mand og Gaver
 Man kaster overbord —
 End findes Mænd, som staver
 Paa Lovens Ræst i Ord;
 Men knuste I dens Perler
 Og hvad med den er ment,
 Har Folket endnu Ferler;
 Ti I skal læse rent.

Befignes skal Dit Minde!
 Højmodig gav Din Haand; —
 Vi drages vil i Sinde:
 Du vilde løse Baand,

Som Lærb og Jdræt trykke
 Hos Mængden og de Smaa,
 For Dig var Folkets Lykke
 Det Maal Du vilde naa.

(Fors. til „Soc. Marsch“.)

Foreningssang.

Mel.: Seit Vater Noah im Becher gek.

Naar Solen flygter bag Skovens Rand
 Forfulgt af Stjærnernes Har,
 Mens Maanen alt over By og Land
 Udbreder sit blege Skær;
 Da har vi af Arbejdet nok,
 Da kaster vi Bilen og Høblen og Filen og stæbner hid
 Til munter Id
 Blandt Vennernes ventende Flok.

Her runger Ordet saa djærvt og frit
 Om Samfundets Laster og Nød,
 Om Kapitalisternes Appetit
 Til Næstens sparsomme Brød;
 Om Dumhed og om Tyranni,

Om hykkelfte Præster og skimlede Rester af Fortids
Snaf

Om Adelspat
Dg lignende Fuchssbandseri.

Men naar saa Halsen er bleven tør,
Dg garbet Storborgernes Skind,
Saa jages Sorgerne fluk paa Dør,
Dg Glæderne luffes ind;
Saa samles om Bordene vi;
Hvor Glasfene blinker og Bollerne vinker, ved Druens
Bryst

Vi finder Trøst
For alfens Melankoli.

Et Hurra da for hver Arbejdsgut,
Som møder i Hvilens Stund,
Dg lige munter og resolut
Bil kæmpe med Haand og med Mund.
Gid Sejrens Palme han naa!
Gid Lønner han finde og Krandsen han vinde, gid
Rædsler maa

Hans Fjender flaa
Dg Vagt om hans Friheder staa!

Til mine Brødre.

Egen Melodi.

Det gærer, det gærer det stolte Hav,
 Der bliver for Mange saa vaad en Grav;
 Men Sneffen ghynger paa Bølgens Top,
 Snart dykker den ned og snart stiger den op,
 Men Brødre, I Brave, I Kæffe!
 Vaagn op af den pinlige Drøm;
 Høst, ogjaa vi ejer en Sneffe
 Paa Livets den barste Strøm.
 Vaagner op, vi behøver alt vort Mod,
 Se, Vandet er rødt af vort dyreste Blod;
 Men vogt Jer, Tyranner, I ej forstaa,
 Hvor let I kan trække det korteste Straa!

Vi vandred' saa længe i Trældomskaand,
 Og Svøben I førte med grusom Haand;
 I har forgiftet vort rene Blod,
 Ved Sult har I fued' det stolteste Mod;
 Vi taalte Jer Bødler saalænge,
 Og tav eller sukede blot;
 Vort Hjertes de spædeste Strænge
 I knuste med Haan og Spot.
 Derfor op, vi behøver o. s. v.

Men lad dem kun vaage ved Dag og Nat,
 De vaager jo over en ranet Skat;
 Os tvæger, hvad aldrig vor Fjende ved,
 Vor Tro og vort Haab og vor Broderlighed.
 Endnu er vi ikke fortabte,
 Endnu er der Kraft i vor Arm;
 Thi Nøden vor Styrke just stæbte,
 Og Faren gav Mod i vor Barm.
 Derfor op vi behøver osb.

Kun Døden os ene kan gøre træd,
 Vi kæmper jo kun for Lov og Ret;
 Og sejrer vi, snart da vor Fjende ser,
 De Hjertes han mangler, de ejer vi her.
 Er Kampen end lang og besværlig,
 Saa husk dog, vi ejer en Trøst.
 Vor Kamp den er aaben og ærlig,
 Vi lyder kun Pligtens Røst.
 Vaagner op, vi behøver al vort Mod,
 Se, Vandet er rødt af vort dyreste Blod;
 Men vogt Jer, Tyranner, I ej forstaa
 Hvor let I kan trække det korteste Straa.

Proletarernes Vise.

Egen Melodi.

Enhver som har traadt sine Børnesko
 Med barkede Næver paa Skæft,
 Med fribaarne Tanker og egen Tro,
 Han ejer en sjælsom Kraft;
 Naar Arbejdet vinker ved Morgengry,
 Naar Friheden krænktes ved Krudt og Bly,
 Saa er han paa Gaden
 Og midt i Balladen
 Bed Haanden med Raad og til Daad.

Det Barn, som blev svøbt i en pjaltet Klud
 Og ammet ved Ulykkens Barm,
 Kan haanes og hades og grines ud,
 Men dog faa en kraftig Arm;
 Naar Sulten og Kulden det hærdet har,
 Saa voxer det op til en Proletar —
 At han skulde være
 Jert Samfund til Vre —
 Det kan I ej vente af ham.

J kuede tidlig en kraftig Mand
 Og J vilde knuse hans Mod,
 Saa ofte han gav Eder Broderhaand,
 Forgiftede J hans Blod —

J har forurettet ham for en Siind
 Og klippet hans Pels som en Buddelhund —
 Nu haandhæves Retten,
 Han møder paa Pletten
 J straalende Solskins Humør.

Forandret lyder „Signalernes“ Klang!
 Nu kommer de Mange og Smaa,
 Marschen gaar fremad til Arbejdersang,
 Det kunne i stole paa —

Vi har en Gøne at plukke i Mente,
 Der er baade Renter og Rentes Rente
 Til Eder paa Gaden
 Naar midt i Balladen
 Vort Regnskab vi opgjøre skal.
 (Forf. af „Soc. March“.)

De grove Hænders Rytte.

Egen Melodi.

Den jævne, simple Arbejdsmand
 Maa haardt for Brødet slide;

Ja, Danmarks bedste Hædersstand
 Som oftest Nød maa lide.
 Thi ej de rige Folk forstaar,
 Og sjelden kun erkender,
 Den store Hjælp, de daglig faar
 Af Arbejdsmandens Hænder

Hver Sten, som er paa Gaden lagt,
 Har kostet Flid og Møje,
 Og hver en Bygnings stolte Pragt,
 Vi daglig har for Øje, —
 Er Frugten af den Arbejdsaaud,
 Der er vort bedste Smykke;
 Og derfor bør den grove Haand
 Vi ret med Varme trykke.

Naar Dampmaskinens flinke Hjul
 Os meget Arbejd' letter;
 Naar raask vi farer som en Fugl
 Henover Mark og Sletter;
 Er Skibets Røl solid og stærk,
 Saa trygt vi Rejsen ender, —
 Da er det Hele kun et Bærk
 Af Arbejdsmandens Hænder.

Hver Modejunters fine Dragt,
 Hver Frøkens Silkefjole,

Er Traad for Traad tilvejebragt
 Paa Arbejdsmandens Spole.
 Hver Diamant, der klar og ren
 I Kongekronen blænder,
 Er kunstig fattet — Sten for Sten —
 Af Arbejdsmandens Hænder.

Og derfor bør vor Arbejdsmand
 Ej lide Nød og Kummer,
 Thi ej vi ham betale kan
 Med nogle usle Krummer.
 Nej, giv ham hvad han har fortjent,
 Da først vi ret erkjender
 Den Gave, Himlen har os sendt,
 I Arbejdsmandens Hænder. —

W. Rankau.

Til Folkets Talsmænd.

Mel.: Danmark dejligst Bølg og Bønge.

Op til Kamp! men mærk Signalet:
 „Enighed gjør stærk!“
 Sejers-Solen ej er dalet —
 Fremad til Jert Bærf!

Vis, at J paa Folkets Tillie
 Kunne hævde Folkets Villie,
 Svinge hist i Salen Sværdet
 Snildt og uforfærdet!

Folk og Konge lagde Grunden
 Til vort Friheds-Hus; —
 Skal det alt i Morgenstunden
 Styrte om i Grus?
 Nej! — men derfor Kampen gjælder:
 Lige Ret fra Kvist til Kjælder; —
 Det er Grunden, — den skal bære
 Bygningen med Ære!

Hvad man hidtil op har bygget,
 Skal ej rives ned,
 Men hvad end er undertrykket,
 Det skal tages med!
 Er en Sten lagt galt i Leje,
 Nu, saa skal J flux den dreje —
 Frihedsborgen taaler ene
 Regelrette Stene!

Derfor Mænd af Folkets bedste,
 Folkets højre Haand!
 Sten paa Sten til Borgens Fæste
 Læg i Folkets Mand!

Da fra Borgen uden Lige
 Højt skal Friheds-Hymner stige —
 Tættens Ruld og Mørkets Lænter
 Ned til Hel vi sænker!

Broder! giv din Broder Haanden,
 Følg ham til hans Lejr,
 Thi jeg ser det klart i Anden:
 Frem I gaa til Sejr!
 Folket om sit Friheds-Banner
 Frit en mægtig Fylking danner —
 Frem! — til Kamp og Sejr I svinge
 Ordets Sværd paa Ting.

Frederik Rasmussen,
 Skomagersvend i Køge.

„Den fjerde Stand“.

Norst Folkemelodi: Hvor herligt er mit Fødeland.

Dengang Kong Fred'rik Folketjær
 Sit Frihedsbrev til Danmark skænkte,
 Da jubled Alle! og vi tænkte:
 At nu var Sejrens Genius os nær;

Men de, som Frihedsgaven tolfed',
 Bessar den for en Del af Folket,
 Man gav den til den rige Mand,
 Men glemte rent: Den fjerde Stand!

Ja Bold og Uret øvet blev
 Mod dem, som Sandhedsordet talte,
 Hver Frihedsspire straks man kvalte
 Og Verdens Slethed paa vor Regning skrev.
 Vi blev en Boldt for Magtens Lykke,
 Man tog vor Velfærd og vor Lykke,
 Og lyste os med Haan i Van,
 Fordi vi var: Den fjerde Stand!

Men skal vi byde Haardt mod Haardt,
 Saa skal man ogsaa faa at mærke,
 At „fjerde Stand“ det er den stærke —
 Ej mer vi taale nogen Haan og Tort.
 — Hvad Gjerning man i Verden driver,
 Naar blot den daglig Brød os giver,
 Kan, naar man handler som en Mand,
 Gi' Folk Respekt for „fjerde Stand“!

Staa derfor, Brødre! fast, kun fast,
 Vi vil ej mer tilbage vige,
 Og Stam faa den, som vil os svige
 I Kampen mod vor Fjendes Løgn og Last.

Dg vil man under Venſkabs Maſke
 Med Tvedragts-Mand os overraſke,
 Da ſlutter ſammen, Mand ved Mand,
 Dg kjæmper for: Den fjerde Stand!

Majviſe.

Mel.: Lad den ſfrantende Magiſter.

Statens Bogn hernelde bliver
 paa forſkjellig Maade ført;
 ofte den, man Bidſken giver,
 aldrig har en Tømme ført;
 Bidſlet han i Munden tvinger,
 farer ſaa ad Bejen hen,
 knalder, drejer, vender, ſvinger,
 til han vælter fig og den.

Tit i Mag fig Rudſken ſtrækker
 mellem Piger, Vin og Raart,
 medens mangel Afjel knækker,
 mangel Lundſtik flyver bort.
 Ridetuegte, faſt i Bøjlen,
 med og uden Snorer paa,
 tømme Krybhen, ſtramme Tøjlen,
 indtil Hjulet gaar i Staa.

Ruſken dog fra Buſken jages
 ſtundom af den pinte Flok,
 og til alle Sider drages
 Stangen over Sten og Stof,
 Blod og Splinter Sporet følge,
 gammelt Stads i Løbet gaar,
 til, afſtylt i Tidens Bølge,
 bedre formet Bognen ſtaar.

Vil for meget denne ſlingre,
 Stænder, Kamre, Parlament
 ſtyre ofte Ruſkens Fingre,
 ſaa der bliver tidſnok vendt.
 Hvor de give Raad alene,
 mon man dette følge vil?
 jævne Sporet, rydde Stene?
 faſte gamle Huller til?

Mangen Gang der ſpørgeſ mere,
 end man godt kan ſvare paa;
 derfor det vi lade være,
 og vor Tid til Tiden ſlaa;
 Duſket har vi Lov at binde
 til vor Sang og til vort Glas
 gid derude, ſom herinde
 Staten køreſ maa tilpaſ!

D. Bang.

Folkets Mænd.

Mel.: Til blodig Kamp gaaer Stridens Kæmpe ud.

Lad Smigers Træl lovprise Tronens Glands;
 man varieret det Thema tit os tolked;
 jeg prise vil den stolte Borgerfrands,
 som Folkets Mand fortjener sig hos Folket.
 Hvad er mod mandig Færd, mod aandig Magt,
 jer Bældes Glands, I Potentater?
 :: En Franklin i sin simple Dragt ::
 :: fordunkler Sneses Hofstater. ::

„Og elskelig“ er fast hver Embedsmænd
 fra Statsministren ligetil Kopisten;
 af Folket elsket faa sig kalde kan,
 ja faa paa hele Rangforordnings-Listen.
 Den Tittel kun ved Daad erhvervet blev,
 ved mandig Kamp for Nationen;
 :: hvo Folket gav sit Adelsbrev, ::
 :: kun sjælden Naade fandt for Tronen. ::

Med kraftig Røst at tale Folkets Sag,
 frimodig Misbrugs tætte Slør at hæve:
 sliig Færd var sjælden Stormænd til Behag
 og tit den fik Nepoten til at bæve.
 Gaa vove det, og færre holde Stand; —
 din Garde, Folk, er tro, men lille! —

∴ Et Vivat for hver Følkets Mand!

∴ Fordærv enhver, der vil det ilde! ∴

A. P. Liunge.

Enighed.

Mel.: Baj nu Dannebrog paa Boven

Enig med sig selv at være
Om at virke for et MaaL,
Det er Mandens Haab og Ære
Trods al Verdens Spot og Skraal.
Hver en Gjerning, hvert et Ord,
Tanken som i Hjertet bor,
Kroppen selv, som Mandens Tempel.
Alt maa bære Enheds Stempel.

Enighed imellem Frænder,
Er en Lykke i vort Liv,
Sørgeligt, naar tidt det hænder,
Blodets Baand opløst i Riv.
Til Familien kan ej
Fred og Hygge finde Vej,
Naar ej Enighed omfatter
Kærlighed, som højest man skatter.

Enighed imellem Venner,
 Som vil hævde Standens Ret,
 Ingen større Dyd vi kender,
 Den kan gjøre Kampen let.
 En som Alle er en Magt,
 Der skal vinde Fjendens Agt.
 Hvor Uenighed er inde,
 Maa man vild Dødsning finde.

Enighed imellem Lande,
 Folk og alle Tungemaal,
 Gammelt Fjendskab skal forbande,
 Rnise hvert et Morderstaal.
 Enhed over Hav og Land,
 Byder op hver Fremfrittsmand,
 Friheds Fjender monne have,
 Folket dem til Ansvar træve.

Enighed et Dffer bringe
 Hver en ædel Borger maa,
 Gj om ringe Sager tinge,
 Kun med Tillid fremad gaa.
 Hvo som trodsig aldrig vil
 Enhedsfanen sværge til,
 Stiller sig i Fjendens Hære,
 Skal af os forbandet være.

Fr. A. Herk.

Klubvise.

Mel.: Hvor underfuld er Druens Saft (F. G. Naumann).

Vor Klub er dog en herlig Sag;
her sidder man i Bennelag,
og rundt omkring det brede Bord
kan tale frie Ord.

Men er her en Spion iblandt,
der med sin Sladder, Løgn og Tant
besører nogen ærlig Mand, —
forbandet være han!

Naar vi er Dagens Arbejd fvit,
vi samles her og tale frit,
dog altid udi Sandheds Spejl
vi skue Statens Fejl.

Vor Ros er ren, vor Dadel fri,
og aldrig, aldrig synge vi,
naar Excellencen stjæl og sov,
til Excellencens Lov.

Den sande Lighed hersker her,
og alle er vi lige nær
til fedest Rjød og finest Brød; —
men ingen dertil fød.

Foragt mod den, der tænker sig
 at være mere adelig,
 om han saa stammer fra Per Thot,
 end nogen Sansculot.

Ufyldig er vor Politik;
 vi glæde os, naar vel det gik,
 og ønske, at den gode Sag
 ej fare maa i Mag!
 men om vi stundum bande Pitt,
 og rose Robespierre lidt,
 staar Statens Ro dog ej paa Spil;
 nej! — der skal mere til.

Rong — spiller høje Spil; —
 nu Satan fik ham nylig til
 at rive Folkets Klubber ned,
 sig selv til stor Fortred.
 Han troer, ej Nogen mukke tør,
 hvor gal han endog Sagen gør.
 Tror I, godt Folk, sli'g Politik
 kan længe holde Stik?

I Tyrster paa den hele Jord!
 o, tror ej sli'g en Ridings Ord,
 som der, hvor Folk forsamle sig,
 ser Spor til Borgerkrig!

Om Krig at drømme, midt i Fred,
 det røber ond Samvittighed;
 og frygter J for Mytteri,
 er snart jer Magt forbi.

Dog, bort med flige Billeder!
 de kun forstyrre Glæden her.
 Ved Vin at lokke Griller frem —
 fy! den Jde var slem!
 Saa bort med alskens Politik!
 og lad os passe vores Drik!
 det har vor fælles Ven jo sagt;
 Skaal! Klubben staa ved Magt!

P. A. Heiberg.

Min politiske Omvendelse.

Mel.: At Slynkler hæves til Grens Top.

Jeg skrev saa tit med vanhellig Pen;
 min ringe Gejst var i Satans Eje;
 Tak ske dig, ærede „Folkeven“,
 der mig omvendte fra Syndens Beje!
 At jeg begynder
 at angre Synder,
 det til din Ære jeg højt forkynder;
 Held worde dig!

At den er skyldig i Mytteri,
 som denne Sandhed i Tvivl tør drage;
 at Folk er Kongers Hollænderi,
 hvis Øst og Smør de har Lov at tage,
 og som desuden
 maa ligne Studen,
 naar en Forpagter faar Lyst til Huden;
 det ved jeg nu.

At Frihed er et forbandet Ord,
 som Herren skabte udi sin Brede,
 blot for at straffe den gale Jord
 og Verdens Undergang at berede;
 at Skraal mod Lænker
 den Ret forkrænker,
 som Gud paa Buggen Monarken skænker,
 er soleklart.

At den er altid med Visdom fød
 der seksten Aner og flere tæller;
 for ham er det kun et Smørrebrød,
 hvorved den støvede Lærde træller;
 at Dyd og Være
 vil ene være
 hos dem, der Skjolde og Hjelme bære,
 er nu min Tro.

At den Nation, jeg ej nævne tør
 skjønt den behandler os, som den lyster,
 har al den Frihed, man have bør,
 saa den med Rette sig deraf bryster;
 at, skjønt vi sukke,
 vi ej tør muske,
 men dybt for den os i Støvet bukke,
 er sandt og vist.

Du har bevist, og modtag min Tak,
 at Frankrig er kun en Øglerede;
 at det fordømte rebelske Paf
 bør føle Kongernes grumme Brede;
 at Blod i Strømme
 bør oversvømme
 det Land, som vovede frækt at dømmes
 sin Souveræn.

Du lærte mig, at i Krigens Tid
 kun Landets Børn bør for Landet stride;
 og at, naar Kongen har endt sin Strid,
 han ej paa Borgeren mer maa lide;
 for ham at ave
 bør Kongen have
 en skjønne Flok af de kæffe Brave
 darauffen fra.

Af disse Sandheder før jeg lo;
 den Latter blev mig til Skam og Skade;
 thi sværger jeg til en bedre Tro,
 om Demokrater mig end vil hade.
 Det Had jeg venter
 betalt med Renter
 ved nogle bitte Emolumenter; —
 forstaar I mig.

P. A. Heiberg.

Danmark.

Mel.: Hvor Bølgen larmer høit fra Sø.

„Hvor Bølgen larmer høit fra Sø“
 Om Brag af fordums Hæder,
 Hvor mangt et herligt, haabfuldt Frø
 Man under Jødder træder,
 Hvor end man synger „buk og ti!“
 Er ofte fræk, men sjælden fri —
 Mon der er godt at være?

„I Danmark kneiser intet Fjeld,“
 Kun Fædres gamle Høje,
 Og Guld, til at betale Gæld,
 Vi ud af Marken pløje;

Dog, Borgerfind end blandt os bor,
 Med Evnen svag er Viljen stor —
 Selv den fortjener Ære.

„O, straal for Øjet uforjagt,“
 Du Tidens unge Lue!
 Kun staffet man med List og Magt
 En mægtig Mand kan lue;
 Thi Pressen er det stærke Værn,
 Der mer end noget hærdet Jern,
 Skal Dannevirke være.

Dens Lys adsprede Mulm og Nat
 I Borg, som og i Hytte!
 Lad dem, som højt paa Straa blev sat,
 Til Røsten stundom lytte.
 Med Tillid, Mod, Befindighed
 Vor Tid skal lægge Frøet ned,
 Som Fremtids Frugt skal bære.

Da ikke som „et fattigt Land“
 Man skal vort Rige nævne,
 Paa Strømt man ej den danske Mand
 Skal frem til Tinge stævne;
 Og kommer Tiden, skjønt lidt sent,
 Skal Folket synge hjertement:
 „Her er det godt at være!“

Rosenhoff.

Bise om Friheden, der ikke kunde faa Logis.

Mel. Manden og Konen satte sig ned.

Friheden kom som vandrende Svend
 Mødte og træt til Staden.
 Lys kom i Vinduet, hvor han kom hen,
 Mudder der blev paa Gaden;
 Taler de holdt og Friheden æred,
 Rager og Steg og Punsch de fortered,
 Gik saa fra Stadsen
 Hjem, køb i Kassen;
 Ham lod de staa derude.

Hotel la France han bankede paa,
 Barten kom frem i Døren.
 „Kan her, Mahon, jeg Værelse faa?“ —
 „Det ved jeg ikke, førend
 Naar min Kontrakt om seks Mar er omme,
 „Saa kan maaske — dog neppe — Du komme;
 „Skrup af, du Røver,
 „Hvis her Du tøver —
 „Ordenens Bogter er jeg“.

Hos Kjøbmand Bull han bankede paa,
 — Han havde udbragt Skaalen —

„Kan her maaske jeg Herberge faa?“
 — „Hvad er det for en Skraalen?
 „Jeg har jo rost Dig, hvad vil Du mere?
 „Skal jeg maaske Dig gratis traktere?
 „Pak Dig, din Stodder!“
 I fløj hans Skaader.
 Friheden stod paa Gaden.

Tæt ved et Skilt paa Muren han ser,
 Det glæder ham overvætted:
 „Her bor den unge Alfons, Barber,
 „Blodkopper, Igler sættes“.
 Banker paa Ruden; han fra sin Stue
 Raaber: „Kom ind, jo Dig kan jeg bruge,
 „Inden jeg fast er,
 „Er Du et Plaster,
 „Som trækker Folk til Huset“.

Da blev han flov ved Svaret, han fik,
 Gik derpaa i en Fart sin
 Vej hen til Bismarcks Slagterbutik,
 — Han var rejst bort til Barzin —
 Men rundt paa Kroge hængte der Rester,
 Røgede Bisper, saltede Præster,
 Mens Redaktører,
 Ambassadører
 Hans Bolledeig tillaved.

Præsten, han tænkte, huser mig dog,
 Spurgte: „Er Paven hjemme?“
 Han skrev mod Clausen just paa en Bog,
 Da han fik hørt hans Stemme.
 Den han jo husted, skreg: „Antonelli!
 „Frels mig fra ham, hvem Intet er hellig!
 „Gud, at jeg Næ
 „Selv gjorde Stadsen,
 „Sidst han var her i Landet!“

Jaget paa Port han paa Politi
 Tænkte og stod paa Springet,
 Fandt dog, han gjorde klogere i
 At gaa til Folkethinget.
 Netop en Port han ser og en Trappe,
 Læser paa Døren: Birkedommer Krabbe,
 „Det var jo prægtigt!
 „Naa, nederdrægtigt
 „Skal de nu faa, de Ka'le“.

Friheden banker. Krabbe: „Kom ind!
 „Hvad har De at befale?“
 Friheden: „Børn mod Kulde og Vind,
 „Læ her i Thingets Sale“.
 Krabbe: „Net gjerne, hvis De vil tale
 „Netop som Berg og Høgsbro og Zahle,

„De paa min Vre
 „Befkommen være
 „Skal i de danske Dale“.

Det var det Børste, der ham var hændt,
 Modet var brudt og Kraften;
 Da traf han netop paa en Bekjendt,
 Han tog ham med i Aften.
 Her ved et Bæger vaagner hans Kræfter,
 Ordet er hans, vi lytte derefter,
 Men — hvem der gi'er ham
 Husly og be'r ham
 Blive — vil Tiden vise.

(?)

Nutidens Skaal.

Mel.: Det var i Aaret 1807.

„Pungtuli! pungtuli! lystig, min Ven!“
 hvad haader vel Griller i Grunden?
 saa klag ej, og klynk ej, og kast ej din Ben,
 flaa Hængelaas ikke for Munden!
 End kan der skrives og tales saa la la,
 end er vort Løsen et rationalt Hurra!

Kommer først Censur.
 og staar man først paa Lur
 for at fange Ord
 fra Skranke og fra Vord, —
 da tidnok at være saa tavs som en Mur;
 den Dag er endnu ej oprunden!

Meget har Tiden vel gemt i sit Skjød,
 ej ved man, hvad den vil udfælle;
 men, om man end „Resten“ os bruge forbød,
 ja „Medhjælp“ lod Tungen os stække, —
 eet er der dog, som man ej kan binde saa,
 eet er tilbage, som Rødkridt ej kan naae:

Tanken, fremad vendt!
 og Gnisten, som er tændt!
 hin er fri for Baand,
 og ingen Almenaand
 bortmanes med Støffen af nogen Betjent,
 saa lidt som den Trusler kan skrække!

Fortidens Minder og Fremtidens Haab,
 lad andre, som vil det, lovprise!
 kun Nutiden gælder det jublende Raab,
 kun den være ofret vor Vise!
 at vore Fædre opfyldte deres Pligt,
 tit nok vi læste i vore Skjaldes Dig;

vi det mage faa
 at „bluseflædte Smaa“
 finde banet Vej,
 og os forbande ej,
 naar udslidt og udstridt Afylet vi naa,
 som Bedemænd lade anvise!

Dog! hvad er dette? Til Grav og til Død
 jo Sangen er uformærkt sluppen! —
 Men Vinen tilblinker os blussende rød,
 som Rosen, der titter fra Knoppen.
 Livet os smiler, — den lyse, grønne Maj
 Rum har for Blomster til Dødsbetragtning ej; —
 derfor Glasset fat:
 med Griller nu god Nat!
 Tiden's Skaal det er,
 som vi tømme her!
 Thi nu bør der virkes for Folk og for Stat;
 sving, Sommerfugl, kæft dig fra Puppen!

Rosenhoff.

Fremtidens Skaal.

Mel.: Mener du, at den har Lykken fat.

Mener du, at den har Frihed fat,
som svælge kan i sin Ro i høje Sale,
og for Resten drømme tør hver Nat,
om det, hvorom han knap tør vaagen tale? —

Nej, I Ekscellencer!
eders Konferencer
Frihed skabe ikke
end af Mad og Drikke! —

Frihed, det er ingen Drøm, min Ven!
som stiger ned gennem Nattens tætte Taager;
Trældom strækker sig paa Lejet hen,
naar Frihed gerne ved sin Lampe vaager.

Mener du, at den har Frihed nok,
som synge tør, ja selv raabe højt — for Magten!
Notabene naar kun med sin Stof
ham Politiet holder ret i Taktten? —

Nej, I Stofke-Benner!
ej I Frihed kender,
hvis I tror, at øve
den ved slig en Prøve; —

Frihed synger helst ad libitum,
 af eders Taktstok vist mindst den Takt kan lære;
 og, om end af Skam den bliver stum,
 dens Skam dog ej geraader jer til Ære.

Mener du, at den sin Frihed fik,
 som skubbe tør til den Kant, hvor Bognen hælder;
 men i modsat Fald af „Politik“
 skal puttes hurtig i den sorte Kælder? —

Nej, slikt uden Skade
 gerne overlade
 vi til den, der soler
 sig i Monopoler;

Frihed fører ej paa Lykkens Hjul,
 den løfter Bingerne, smilende ad Taaben;
 under sig, den ved, er Jorden hul,
 men over sig den øjner Himlen aaben.

Mener du, at den sin Frihed har,
 der spørge tør vel om et og om et andet,
 men, taalmodig ventende paa Svar,
 stanger sin Tand, og — sig keder rent forbandet?

Nej, at spørge, Kære!
 smukt du lade være,
 naar du dog skal gætte
 selv dig til det Rette; —

Frihed spørger ej med krummet Ryg,
 der, hvor den ved, den har Retten til at fordre;
 Trældom kun ved Spørgen blunder tryg,
 for lønt at vaagne, naar den faar sin Ordre.

Frihed, Venner! ja, det er vort Ord,
 men Skinnet blot maa ej blænde vore Blikke;
 naar kun ikke, at vi har, vi troer, —
 at haabe, Venner! det beskæmmer ikke.

Skænk da Druesaften
 end engang i Åsten,
 og paa det, vi haabe,
 tøm den sidste Draabe:

Frihed til at aande frit og let,
 og Lighed, Brødre, Lighed kun for Loven!
 her, af Mennesket, ikkun vor Ret,
 og ingen „Kongenaaide“ mer fra oven.

G Siesby.

Den frie Presse.

Mel. af Bellmann.

Kongen sad i sit høje Slot
 Med sine Riddere pæne:

„Vi alene, vi alene
 Vide, hvad er godt!“
 Borgeren laa i en Krog og sov,
 Bonden var Bæst bag sin Herremands Plov;
 Saa kom Pressen, saa kom Pressen
 Op og raabte „Hov!“

Der gaar Skræk i den gamle Æt
 Over, at Sligt vederfares:
 „Gud bevares, Gud bevares,
 Deres Majestæt!“
 Pressen vil tale, Pressen er fræk,
 Pressen er alle gode Borgeres Skræk,
 Lirum larum, lirum larum,
 Ratten den gjør Æg!“

Censor sad i sit lune Hjem,
 Læste de vordende Blade;
 Det var Skade, det var Skade,
 At han læste dem!
 Rosten var kraftig, men Maven var svag,
 Rødkridtet slitted han med mer Behag:
 „Den Artikel, den Artikel
 Gaar ej ud idag!“

Tidt dog et Spring over Censor tog
 Driftigen Skriftet og Talen:

Men Fiskalen, men Fiskalen
 Straks i Stranken slog:
 „Ham der har været paa lovløs Vej,
 Strengelig afstraffet paaftaar jeg,
 Trænges, frænges, stænges, hænges,
 Næst Salær til mig.“

Pressen sig lister paa Hosesøl
 Ud mellem Hjerter og Tanker,
 Og den banker, og den banker,
 Og der aabnes nok!
 Borgeren tyred den ved Piben med Klem,
 Bonden han staved sig med Fingeren frem,
 Og saa tændte, og saa tændte
 Pressen Ild i dem.

Kongen sad paa sit høje Slot,
 Dufsted med Folket at tale;
 Slottets Sale, Slottets Sale
 Aabnes vidt og godt.
 Pressen den retted sig fra Top og til Taa,
 Traf saa igjen sine Støvler paa,
 Viste Verden, viste Verden,
 At den kunde gaa.

Frihedens Koft er fund paa det Lav,
 Sæften og Kræften den gemmer;

Men den klemmer, men den klemmer
 Svage Mæver — au!
 Virum larum er igjen dens Tækt,
 Friheden skal dog give Pressen Bækt:
 Pressen leve, Pressen leve!
 Det er Vissens Tækt!

B. Rode.

Driftevise.

Mel.: Og Ole en Gang i Sinde fik.

Har Du ej mærket en dunkel Magt,
 Der ligger bunden i Drueblodet?
 Thi det er neppe til Læben bragt,
 Saa klares Blikket og styrkes Modet;
 Den forhen Svage
 Vil ej forsage,
 Men han er rede til Sværd at drage
 Mod Bold og Tvang

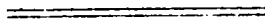
Thi Druen stiger til Ho'det let,
 En sælsom Ild i vort Bryst den tænder;
 Og af dens Virkning man mærker det:
 Den blev ej presset af Slavehænder.

Af Sydens Ranke
 Vi Kræfter sanke,
 Og Binger gi'r den vor trætte Tanke
 Til Aandens Flugt.

Hvor Frihed fødtes, jo Ranken grov,
 Og Frihedsaanden af Jorden su'er;
 Det er den Magt, der i Glasjet boer,
 Dens rette Hjem er de røde Druer,
 Og ingensinde
 Den skal forsvinde
 Saa længe Ranker endnu sig vinde
 Af Jorden frem!

Og derfor, Brødre, vi drikke vil,
 Da Frihedsaand vi af Druen kryste;
 Thi det er den dog, vi trænge til,
 At vi kan Maget af Ranken ryste;
 Og skal med Tiden
 Vi frem til Striden,
 Vi tømme Glasjet, og kæmpe siden,
 Til vi er fri!

G. Little.

Salme for frigsførende Socialister.

Mel.: Vor Gud han er saa fast en Borg.

Naar Sandheds Fakkell lyser op
 I skumle Samfunds Kroge,
 Da gyser Dumheds dorste Krop,
 Da flygter Mulmets Snoge.
 Ved Lysets klare Skin
 Bli'r Skurken bleg om Kind;
 Ti Løgn og Lumskehed ej
 Ham følger mer paa Vej:
 Med Gru til Hel de droge.

Da ser man Draugers gustne Flok
 Paa gyldne Dyrger ruge,
 Mens Idioter Hovmod nok
 Af Pergamenter suge;
 Ved Betslers rige Skrift
 Og Oldefa'rs Bedrift
 De tror „Aflad“ at faa
 Og deres Himmel naa:
 Den „Tro“, den kan de bruge.

Da ser man Armod's pjaltne Børn
 I Sorg og Skændsel synke,
 Med revent Skind af Vejens Tjørn
 Om Himlens Hjælp de flynte.
 Stir ej mod tomme Hvalv,
 Men, Armod, hjælp Dig selv;
 Brug Dine Kræfter ret,
 Da naar Du Magten let:
 Hvo vil den Fejge ynke?

Sving da mod Skyen Falken fast,
 Lad Flammen Himlen slukke;
 Af Balgen Hærnersværdet træk
 Tyranners Blod at drikke!
 Din Sjæl af Breden varm
 Skal Kræfter gi'e din Arm
 Og styrter raaddent Hus,
 Nytt rejses af dets Grus:
 Paa Sten det storter ille.

Bed Pinsesfesten.

Egen Melodi.

Mens Skoven grønnes og Bølgen let
 Mod Stranden leger i Solens Lue,

Saa vandrer Folket, af Arbejd' træt,
 Ud i det Frie, med Lyst at stue
 Naturens dejlige Vøvsprings-Tid,
 Som dulmer Tanken om Sorg og Nid.

Hvor skønt naar Broderlighedens Mand
 Var udgydt over vort Samfund's Klynge,
 Naar Tvedragtsfæden og Trældomsbaand,
 Ej mere skulde en Borger tynge.
 Da havde vi Pinse over Land,
 Kun en lykkelig og frigjort Stand.

Hvor er den Læge saa vis og stor,
 Som læger Samfundets Sot til Døden,
 Som bringer Frelse, hvor Armod bor,
 Som Dag forkynder i Morgenrøden,
 Som mildt bevæger det haarde Sind,
 Saa Ket og Kjærlighed lades ind.

Skønt! Sot til Døden, Du grebet har
 Saa dybt i Samfundets indre Gemme,
 Din Magt for jilde man bliver var,
 Forgæves lyder den Varselsstemme,
 Skønt streng er Dommen for Last og Brøst,
 Vort Samfund visner som Blomst i Høst.

Skal da af Orken vi finde ud,
 Med Haab vi samles i tætte Skarer;
 Vi fæste Frihedens Mø som Brud,
 Og Trostabspagten vi vel bevarer.
 Lad visne Blomster, vi atter faar
 En Pinsेमorgen med tidlig Vaar.

J. N. Herk.

Social Friheds-Hymne.

Mel.: Socialisternes Marsch.

Se, hvilken en Skare der samler sig nu,
 I Råd med hinanden at staa,
 Den taber ej Modet, men frejdig i Hu
 Man ser den forenet at gaa;
 Skjønt Mange vil stanse dem i deres Gang,
 De stadig gaar fremad med Sang.

Og hvad vil den Arbejderfare os da?
 Saa spørger nu mangan en Mand,
 Hvis Tanker kun gælder at skærme sit Guld
 Og stasse sig mer, naar han kan;
 For ret han kan fæde sin spækkede Krop,
 Skal Fattigmand glide sig op.

Men nu er han vaagnet, den fattige Mand,
 Af Søvn og af Dvale igen,
 Han fordrer kun Retten for sig og sin Stand
 Af dem, som sig kalder hans Ven;
 Men Faa har kun Hjerte for Fattigmands Nød,
 Og tidt han misundes sit Brød.

Som Træl for de Rige vi stadig maa gaa
 Og Kræfterne helt bruge op,
 Men Lønnen er ringe og ussel, vi faa,
 Se, derfor vi nu sige — stop!
 Betal os vor Møje, betal os vort Slid,
 Beløn dog den Fattiges Flid.

Saa lad os ej vige for Fjendernes Magt,
 Som trodser og spotter vor Kamp,
 Men stadig gaa fremad og huske vor Pagt
 Og hvad vi hinanden har sagt:
 At vi vil staa sammen i Sorg og i Nød
 I Kamp for det daglige Brød.

Naar saadan forenet vi sikre gaa frem,
 Da Sejren vil blive vor Løn,
 Og Lykken vil atter tilsmile vort Hjem,
 Thi det er hver Arbejders Bøn;
 Saa stort er det Værk, som vi arbejder paa,
 Endskønt vi kun kaldes de Smaa.

Marxhiansk Socialist-Marsch.

Vort Broderskab, Brødre! er født i Paris,
 Fortvivlelsens Selvhjælp det var.
 I Trældommens Nag, men til Kristendoms Pris
 Man sulstet, udsuget os har.
 Vor Tro er for Fremtiden Tro paa os selv,
 Paa Selvhjælpen — hør det og skjælv!

Ja skjælv, I Tyranner! ti Magten er vor,
 Naar Tallet vi lægger til Grund!
 Vi raaber det ud i et ringende Ror,
 Som var det en eneste Mund:
 Selvtægten vil gaa i Tyrannernes Spor
 Og skabe en Stormagt paa Jord!

Vi trælled' for Guld til Paladjernes Et
 Opfostred' til frybende Kuld,
 Og saa vore Børn til den samme Jdræt
 Fordømte som Slaver af Guld.
 Et Arbejderhjem var et Armodens Bo,
 Udgangen Taalmodigheds Bro.

Arbejderen nød ej sit Arbejdes Frugt,
 Kun Smuler man kasted' ham til;

For Herrerne var han en stinkende Lugt,
 For hvem de ej havde et „Bil“?
 I Hjærtet det bruste af sydende Harm,
 Hævnfnyfende bølged' hans Barn.

Paa Guldkalvens Alter vi ofred' vor Slid:
 Som Lønning os Præsterne bød
 Anvisning paa Paradisglæden saa blid,
 De træge til Helvede skød.
 Tyrannerne grove en Grav saa ufri:
 Du styrte vi dem selv deri.

Fortludret vort Samfund mor ravende staa
 Og hjælpes ej ved Lapperi,
 Saa lad det i Stumper og Stykker kun gaa —
 En Bauta for vort Slaveri!
 Af Kaos vi skabe en Arbejderstat
 Som ikke har Brug for Drnat.

a. + b.

Murernes gamle Strife-Sang.

Mel.: La Parisienne.

Forfamler Jer, I brave Murer
 Om Eders Fane tro og huld,
 Se Næven hist bag Gærdet lurer,
 Vi skal ham drive fra sit Skjul;

Da vores Løn den er for ringe
 Vi vil en højere fremtvinge,
 Og for det at faa
 Vi jo Alle maa
 Holde sammen baade Store og Smaa;
 :: Hurra! vi holder sammen. ::

Vore Mestres vil ej det Gode,
 Men ler haant af vores Nød;
 Vor Begæring, som vi tro'de
 Os skulde skaffe bedre Brød,
 Se, den har de skammelig foragtet,
 Os de kun som Dyr betragted;
 Tror de, det kan gaa,
 Da vi Alle maa
 Holde sammen baade Store og Smaa;
 :: Hurra: vi holder sammen. ::

Staa nu fast, I brave Murer,
 Ti nu gjælder det at staa,
 Lad saa Hævene kun lure,
 Vi dem dog paa Flugt skal slaa;
 Ti hvor Enighed har hjemme,
 Der kan ingen Fjende trænge,
 Og pas paa, vi faar
 Høj're Løn i Aar,
 Da vi holder sammen Store og Smaa
 :: Hurra! vi holder sammen! ::

Ny Striketsang for alle Arbejdere.

Mel.: La Parisienne.

Til Kamp! vort Løsen det er givet,
 Til Kamp mod Kapitalens Magt.
 Til Kamp for Vren og for Livet,
 Hvor Nød og Retfærd staar paa Bagt;
 For haardt man har vor Taalmod prøvet,
 Med Løgn man har vor Stemme døvet;
 Bær ved dristigt Mod,
 Ti vor Sag er god
 Og den Ret, som dyrt vi købte med vort Blod,
 :: Den har man frækt os røvet. ::

Med aabent Bryst til Kamp vi møder,
 Endnu er Slaget ikke tabt;
 Det Had, som i vort Hjerte gløder,
 Det har I selv, Tyranner, skabt.
 Vi aldrig mere vil Jer bede,
 Vor Enighed os nu skal lede;
 Derfor, frie Mænd!
 Drag til Kampen hen;
 Man har budt os Trods, man skal ha'e Trods igen.
 :: Til Kamp vi os berede ::

Ror Ret, ja kun vor Ret vi øve,
 Vi fører Sværd i Retfærd's Haand;
 Man tirret har den fangne Løve,
 Nu vil den sprænge sine Baand.
 Til Undergang man har os viet,
 Vi for længe alt har tiet;

Rampen er ej let,

Men vi sværge det:

Vi vil kæmpe, kæmpe, kæmpe for vor Ret,
 :: Indtil vi er befriet. ::

Alfred Sørensen.

Sang til den røde Fane.

Mel.: Du er rig. du er dejlig o Syd.

Syng nu højt, syng nu kraftig i Ror!
 Sangens Toner vor Glæde skal tolke,
 Vi vil synge og bruge den Folke-
 Magt, som inde i Tonerne bor;
 Man kan fatte vor Glæde og Lyst,
 Vi kan glemme vor Kval og vor Plage;
 Ti vi fik just i Ulykkens Dage
 Den saa længe forventede Trøst;
 Ja, vi fik o. j. v.

Længe gif vi i Trældommens Baand,
 Vi var splittet som Møner for Blæsten,
 Man har fuet de Arme, saa næsten
 Man fik dræbt baade Hjerte og Aand;
 Ved Foragt og ved Haan og ved Sult
 Blev vi fuet af Verdens Tyranner,
 Derfor samles vi under vort Banner,
 Ti vi føler at Maalet er fuldt!
 Derfor samles o. s. v.

Vi vil elske det blodrøde Flag,
 Se, hvor stolt og hvor prægtig det vajer,
 Gennem det skal vi finde den Sejer,
 Som er nødig for Folkenes Sag;
 Og den Sag, den er hellig og god,
 Og hvis man den at krænke tør vove,
 Vil vi følge vor Folkerets Love,
 De er skrevet med Arbejdsblod.
 Vil vi følge o. s. v.

Vi vil skjærme vor Fane, thi den
 Skjuler Folkenes Frihed og Lykke,
 Og de Sorger, som Folkene trykke,
 De er skrevet med Møner i den;
 Vi vil skjærme vort blodrøde Flag,

Ti den Lykke, som Friheden volder,
 Ligger skjult i dets dybeste Folder,
 De vil spredes paa Frihedens Dag.
 Ligger skjult o. s. v.

Alfred Sørensen.

Socialisternes Fane-Marsch.

Mel.: La Parisienne.

Snart den røde Fane vajer
 Over Danmarks Sletter stolt!
 Den forkynder Folkets Sejer,
 Magt og Velstand tusindfold;
 Denne Fane vil vi svinge,
 Under den vi vil betvinge
 Tyrannets Bagt,
 Kapitalens Magt,
 Under den som Mænd vi slutter Broderpagt
 ∴ Som En vi Alle stander. ∴

Overalt i Verdens Riger,
 Røde Fane! knejser Du.
 Had og Ufreds Banner viger,
 Svig og Vold forbønnes nu.

Folkets Mænd! staar ej tilbage,
 Ingen Trælle, ingen Svage.
 I vort eget Land,
 Som den fjerde Stand,
 Under den, som Mænd vi kæmpe alle Mand,
 :: Vi aldrig Fanen svigter. ::

Røde Fane! Du udbreder
 Over Frankrigs Jord Din Flig.
 Og Du luer, mens Du freder
 Mildt om vore Brødres Lig.
 Brødre, Søstre, I som døde,
 Her for Eder Hjerter gløde.
 For det ædle Blod,
 For den Fane god,
 Fremad, danske Mænd, med Frejdighed og Mod,
 :: Vi Værket vil fuldende. ::

Fr. A. Herh.

Den røde Fane.

Mel.: Marseillaisen.

Se! her vajer den blodrøde Fane,
 Fra vor Midte den knejser mod Sky,
 Gjerne Fiender den fra os vil rane,
 Men vi sværger vi aldrig vil fly;

Skulde vi da, som udgør de Mange,
 Løbe bort, som en Hund for en Stok,
 Løbe bort som en trælsindet Flok?
 Nej, for Kamp er vi dog ikke bange.
 Vist højt Du røde Flag
 Trods alle Stormes Tag,
 Til sidst du vaje skal en Dag
 Som kranset Sejrsflag.

Og hvorfor er der Had til vor Fane?
 Den er Frihedens kaarne Symbol,
 Den vil Uret og Løgnen nedmane,
 Sætte Retfærd og Sandhed paa Stol;
 Den er Baandet, som samler og binder
 I Fylke hver Fremskridtets Mand,
 Intet Tegn for en hovmodig Stand
 Ej med fyrsteligt Høvertogs Minder.
 Derfor Du røde Flag
 Vist højt trods Stormes Tag,
 Til sidst du vaje skal en Dag
 Som kranset Sejrsflag.

Vore Fjender har Ørne og Løver,
 Kors og Kroner med Kongernes Navn,
 Intet Saadant vort Banner behøver,
 Vore Mærker skal vidne til Gavn,

Frihed, Lighed og Broderskab er det,
 Vi har skrevet med lyende Skrift,
 Ej de tolker os Krigerbedrift,
 Men vort Savn og vor Længsel i Hjertet.

Derfor Du røde Flag
 Vist højt trods Stormes Brag,
 Til sidst du vaje skal en Dag
 Som franset Sejrsflag.

Ingen Stat med vilkaarlige Grænser
 Sat af stolte, forbryderiske Mænd,
 Ej Nationer vort Banner nu ænser,
 Overalt har det Stade og Hjem,
 Overalt skal dens Dug sig udstrække,
 Samle sammen den splittede Jord
 Til et Samfund hvor Enighed bor,
 Hvor hinanden vi Broderhaand række.

Derfor Du røde Flag
 Vist højt trods Stormes Tag,
 Til sidst du vaje skal en Dag
 Som franset Sejrsflag.

Ja, vist højt Du blodrøde Banner!
 Vist som Luen fra knyttrende Ild!
 Vist blandt Norriges spirende Graner!
 Vist ved Afrikas ældgamle Nil!

Vist paa Guldlandets vidstrakte Sletter!
 Vist i Hinduens trælbundne Land!
 Vist med Fred, hvor med Vre du kan,
 Men med Trods, hvor du ser Bajonetter.
 Ja, vist du røde Flag
 Med Fred paa Friheds Dag.
 Med enigt Trods i Kampens Brag
 „Vist højt du røde Flag!“

B.

Marsch for Socialdemokratisk Samfund.

Egen Melodi.

Vaagn af Dvale Nordens Sønner!
 Vaagn til Daad af Doriskheds Grav!
 Se! store Tegn de os forkynder
 Der bliver Storm paa Folkehav,
 Der bliver Lyn, der bliver Torden
 Fra Kyst til Kyst, fra Pol til Pol,
 Der bliver Kamp paa hele Jorden,
 Bag Mølmet gryer en Møsterlikes-Sol;
 Kampberedt flokkes alt Mænd i Syd, Vest og Øst
 Højt og her leveres Forpostdyst.

Vaagn af Dvale Nordens Sønner!
 Højt formér Kompagni, Bataillon!

Den Kæffe Frihedskranzen lønner,
 Mens Slavelænken hver Ruion;
 Den Strid er ædel, som skal strides,
 En Folkets Kamp mod Tyrani,
 Og Sandhed, som var sat til Sides,
 Med Ret, Moral skal atter gøres fri;
 Derfor marsch! Fremad marsch! Lad til Storm-Trommen
 flaa!

Frem kolonnevis! vi sejre maa.

Se! Maalet glimter i det Fjerne:
 „Samfundstaten overalt“,
 Dalet er hver Fyrstestjerne,
 Stormandsvælden med dem faldt;
 Enhver er Borger fri og lige,
 Til Hæder er hver Arbejdshaand,
 Og Tankerne nu frit kan stige,
 Som Sommerfuglen af de løste Baand;
 Derfor marsch! fremad marsch! skuldertæt Led ved Led,
 Hist fra Bardsøhus til Glensborg ned.

Løst i Sky det purpurøde
 Banner med sin stolte Skrift!
 Alle her, som Mænd vi møde
 Klist til Ords- og Daads-Bedrift,
 Vi er parate, vi vil vise,
 Trods al juridisk Brug og Lov,

At fandest er dog vor Devise:
 „Folkets Vilje er den højste Lov“;
 Derfor marsch! Fremad marsch! Bataillon, Kompagni,
 Fremad Social-Demokrati!

B.

Bed Brolæggernes og Harthuggernes Faneindvielse.

Mel.: I Flugt gaar Tiden osv.

En mægtig Strøm igennem Verden bruser:
 Det er Kulturens Kamp mod Tidens Tant.
 Hvad som modstaar, den uden Skaansel knuser;
 Held os, at ej den Strøm os trodsig fandt.
 Vi fatted' klart den sociale Tanke, —
 Vi danned os et Broderskab saa frit;
 Ej enkeltvis vi uden Støtte vanke,
 I Trældomsbaand vi sukket har saa tidt.

Og, som den haarde Sten vi bearbejde,
 Ej giver sig saa let ved første Slag;
 Saadan vil vi i Livets Kamp og Fejde,
 Ej vige før vi skue Friheds dag.

Du har vi Fanen, rød den monne lue, —
 Den i vor Midte plantet er med Lyst.
 Ved den vi sværge „Ingen mer skal lue“
 Bort Broderstab, som aander Bryst ved Bryst.

Gj uretfærdig Fordring vi vil stille,
 Men kun hvad Ret og billigt kaldes maa.
 Bort Arbejds Kunst, vor Stræben og vor Snille
 Belønnes skal, saa det kan ret forslaa.
 Og vi som Mænd vor Frihed vil benytte
 Til i vort Land at tale Sandhedsprog;
 Den Svage, den Fortrykte vi beskytte,
 Og trodse kætt, hvert Hovmods usle Drog.

Baj stolt og skønt, vor Fagforeningsfane,
 Du vort Symbol paa Enighedens Magt.
 Gaa Brødre frem med Mod paa Livets Bane,
 Vi er med Tidens store Mand i Baat;
 Vi Benner har i alle Verdens Lande,
 Og ved vor Side fuld af Kraft og Vid
 Vi vore Talsmænd trofast se at stande —
 Til dem vi trostlig sætte al vor Lid.

Fr. H. Herk.

Bed den demokratiske Sygefæses Faneindvielse.

I.

Mel.: Hver brav og flittig Arbejdsmand (Af B. R.)

Vor Arbejdsstand har Slid og Strid
I alle Livets Dage;
Saadan det gik i fordums Tid
Og end vi staar tilbage.
Vi stride maa for dagligt Brød
Og offere Marv og Kræfter.
:: At lindre Sygdom, Sorg og Nød, ::
:: Vi Alle hige efter. ::

Vort Dje er vel nu opladt
For hvad med Ret skal vindes.
Man Fod paa Nalken os har sat;
Oj mer vi lænkebindes.
Men smaat forbedres vore Aar,
Vi maa hverandre støtte;
:: Jfær naar Sygdom grunt os slaar ::
:: Vi kan os selv ej støtte, ::

Derfor i Broderskabets Mand
Vi vor Forening grundet.

Vi lindred mange tunge Baand
 Og dem som trætte blunded
 Vi jordede mildt i Gravens Skød
 Og trøstede deres Kære.
 :: Den Broderpligt vi glad adlød ::
 :: Er Sygefarsens Ære. ::

Som Toaarsbarn vort Samfund staar
 Og vel ved Magt vi findes.
 Og nu vi til vor Glæde faar
 Et Tegn, hvortil vi bindes.
 En Fane stolt, som vaje maa
 Ved Brødrer, Søstres Baare,
 :: Om den, som Benner frit vi staa, ::
 :: Saavel i Dag, som ad Nare. ::

II.

Mel.: Socialisternes Marsch.

Vær hilset vor Fane med rødeste Dug
 Og skønne Symbol paa vort Maal,
 Du være indviet til fredelig Brug,
 Du tyder ej Gld eller Staal,
 :: Du flager for Vinden saa ofte vi maa
 Ved Graven vemodige staa. ::

Beskedent vi færdes som Arbejdets Mænd,
 Os bydes ej Ære og Glans,
 En Hyldest i Døden os venter end,
 Fra Venner Erindringens Krans,
 ∴ Lad bruse Musik over Stormandens Grav,
 Vor Fane al Hæder os gav. ∴

Og samles vi glade til Gammen og Lyst,
 Saa vajer vor Fane igjen,
 Kun Daaren forskyder den venlige Trost
 Som falder til Mvnterhed hen.
 ∴ Vort Liv er kun kort, vi vil nyde dets Fryd
 Og være vor Samfund til Pryd. ∴

Vær hilset vor Fane, du være den Sol,
 Hvorom vi staar alle paa Bagt,
 Og Ingen for Døren skal sætte os Stol
 Vi er en uroffelig Magt.
 ∴ At hjælpes som Brødre i Sygdom og Nød
 Selv Fjenden os aldrig forbød ∴

Fr. A. Herh.

En Vise for alle rigtige Smede, men inte for „Ge-Richtere“.

Mel.: Til Kamp vort Løsen.

Hurra, I gamle Smedesvende!
 Nu skal vi muntre vores Gøg,
 Og det kunde sig vel hælde,
 At „den blev en Smule høj“.
 Længe nok vi saa, at Mester
 Sjøkked' til Storborgersfester,
 Ogsaa vi vil ha
 En Balfaldera,
 Li'esaa god som en af dem, som Tietgen ga',
 Ti godt er her Humpret!

Ja i Aften skal vi solde,
 Ti vi er til Fødselsdag,
 Og at sammen vi vil holde,
 Er en ganske afgjort Sag.
 Holde sammen, for blot at drikke
 Se det duer nu slet ikke;
 Nej i Kampen maa
 Vi gaa rigtig paa
 Holde sammen baade Store og Smaa,
 Hver en Smed skal derfor leve!

Væk med Richter og hans „Lemmer“,
 Væk med hver en usjel Pjalt,
 Som sit eget Værd forglemmer, —
 Og sætter „Mester“ over Alt!
 Leve vores Fagforening,
 Se, deri er der en Mening!
 Hver en Smedesvend
 Er vor gode Ven,
 Det vil sige, naar han kommer til os hen,
 Og Socialist sig kalder!

L. H.

Møllersvendens Vise.

Mel.: D Egetestand.

Behag at træde nærmere; Hurra!
 Her er Sold!
 Og lytter saa til Møllersvenden fra
 Bøstervold.
 Med Hatten ej jeg mælder
 Mit Godda', Faldera,
 Men Møllen ta'r ei heller
 Hatten a', Faldera.

Min Mølle, den er god, det gamle Skrog
 Er min Ven,

Den dreier sig med Vinden, den er flog,
Det er den.

Knap Vinden vender, inden
Den saa sandt, Faldera
Bemærker: Blæser Vinden
Fra den Kant? Faldera!

De andre Møller brænde, bedst de staa,
Det ved Gud!

Og Assurancetompagniet maa
Punge ud.

De faaer en Bet i Krøllen
No' saa glat, Faldera!
Men vi har Lys paa Møllen
Dag og Nat, Faldera!

Jeg meler nu min Kage immer væk,
Det har Art,
For jeg vil ha'e i Pose og i Sæk,
Det er klart.

Jeg som Correggio taler,
For jeg fandt, Faldera!
At „ogsaa jeg er Maler“,
Ikke sandt? Faldera!

Vi bor saa fornem paa den grønne Bold;
Bed dens Skrænt

Der holder vi en Skildvagt og en Told=
Assistent;

Dg vil vi, kan vi slaa os
Ret til No, Faldera!
For de skal passe paa os
Begge To, Faldera!

Dg efter Kloffen ni paa Bolden tør
Man ej gaae,
Kun Møllen gaar, den er ei gal og spør',
Om den maa.
Den driver om med Binger
Som et Lyn, Faldera!
Dg se: mit Værk det bringer
Mig jo Gryn, Faldera!

A. Recke.

Blikkenslagersvendens Vise.

Mel.: Jeg er kendt i alle Stater (Nytaarsnat 1872).

Se, en Aftenstund i „Kjeden“
Var jeg kommen med paa Bal,
Dg jeg hengav mig til Glæden
Som et Mandfolk stundom skal

Men saa ser jeg midt i Heben
 Et Par Dine som Krystal:
 Sillemænd!
 Sikke Spænd
 For en Blikkenslagersvend!

Hun var kønnere end Rikke
 Skorstensfejerens, De ved —
 Og da jeg saa hende nikke . . .
 Tak! saa vidste jeg Bested!
 Hun var spød og hendes Blikke
 Slog hun op og slog hun ned;
 Det kan vi
 Netop li'e,
 Saadant Blikkenslageri.

Hendes Kæreste var Slagter,
 Og hun selv var her fra Fyn;
 Men jeg sejlede ham agter,
 Skønt hans Blikke de skød Lyn,
 Før han saae sig for, saa stak der
 Et Par Næver i hans Syn:
 „Der, min Ven,
 Har Du den
 Fra en Blikkenslagersvend!“

Fr. Wandt.

Bygningsfædernes Broderskab.

Mel.: I Flugt gaar Tiden osv.

Vi samles her i broderlige Klynge
 Og trofast række vi hinanden Haand,
 Og hvis en Broder Sorger mon betynges,
 Da skal han trøstes ved vort Venfæls Baand.
 Ved Glædens Bord, ved Munterhed og Gammen,
 Vi kysse bort enhver ubuden Gæst.
 Vi er et frodigt Træ og fast er Stammen,
 Vi vil bestaa i Tidens haarde Blæst.

Vi samles her, vi stole paa hverandre,
 Ej blot naar Festen kalder os til Lyst,
 Nej! hvor vi end i stræbsom Flid maa vandre,
 Skal altid Trofæls huses i vort Bryst.
 Vi svoret har, at holde vore Love,
 Til eget Gavn og til vort fælles Vel,
 Og naar det kræves, vil vi frejdigt vove,
 Hvert dristigt Skridt, som føre kan til Held.

Vi samles her og Sejrens Palme smykker
 Nu vor Forening, skønt et Aar kun svandt,
 Fordi med Kraft og Enighed vi bygger,
 Fra Trællestand vi stolt Døjsning fandt.

Igen at tabe hvad vi kæft har vundet,
 Vi frygte ej, til Kamp vi rustet staa,
 Paa Ret og Skæl vor Fordring den er grundet,
 Det kan Enhver saa sikkert stole paa.

Og nu til Glædens Rus vi os hengive,
 Naar man har slidt er Hvilen vel fortjent,
 Ej noget gammelt Saar vi vil oprive,
 Vor første Kamp er lykkelig fuldendt.
 Vor Frihedssjæl den bryder gennem Taagen,
 Vi haabe Alt for os og hver en Ven.
 Hver Mand paa Post, vær trofast og vær vaagen
 Til næste Aar vi samles her igen.

Fr. A. Herk.

En Vise om det Kollegiale.

Mel.: Kloden maatte styrte sammen (K. D. F. Kuhlau)

Staten kunde styrte sammen,
 Gik det altfor hurtigt til;
 Derfor maa man dæmpe Flammen,
 Naar for rask den blusse vil.
 Brænder det i Skrift og Tale,
 Ønskes varmt et afgjort Svar: —

Man i det Kollegiale
 En fortrinlig Sprøjte har.
 Gives mere langsom Vej?
 Nej, nej, nej!
 Altid det Kollegiale
 En fortrinlig Stoppert var.

Vil du Tidens Roser samle,
 „Kom ej Tornene for nær!“
 Fast man holder paa det Gamle
 Andensteds, saa vel som her.
 Hr. Cunctator af sin Dvale
 Vækkes af de „Unge“ let;
 Men det jævnt Kollegiale
 Opium har og for det.
 Gives mere rolig Vej?
 Nej, nej, nej!
 Derfor det Kollegiale
 Blev ej paa sin Vandring træt.

Sneglegangen Alt omfatter;
 Hvorfor Hastværk? — Herregud!
 Lotteri og Told og Skatter
 Holder nok en Tørning ud.
 I de spredte Stændersale
 Folkets Tanke gives Ord

Daad? — Nej, det Kollegiale
 Har et langt Forretningsbord.
 Gives der saa langsom Vej?
 Nej, nej, nej!
 Stedsse det Kollegiale
 „Far i Mag“ fornuftigst tror.

Rosenhoff.

Louis Pios Honnør-Marsch.

Egen Melodi.

Hør Sangen hvor mægtig den toner —
 Fra Alpernes Fod højt mod Nord.
 Der gives ej Land eller Zoner
 Hvor ej det bevingede Ord —
 Om Het for os Ringe mon tale,
 Paa Bjerg og i frodige Dale.
 Ved Danmarks skønne skovbefransede Kyst,
 Lød Louis Pios alvorssfulde Røst,
 :: Hans alvorssfulde Røst. ::

Marhundreder's dybeste Mørke
 Indhyllad vor Arbejderstand.
 Ukendt med vor Kraft og vor Styrke
 Vi trækket paa Afgrundens Rand;

Da Iysned saa dejlig en Stjerne,
 Med Trøst og med Haab i det Fjerne.
 Vor Louis Pio kæt os vifte Vej
 Til Ret og Belfærd — han os svigted ej,
 :: Nej, han os svigted ej. ::

Bort Dje som før var fordunkled
 Af Mismod, af Sorg og af Nød,
 Nu stolt med Begejstring det funkled,
 Tyrannerne's Lænker vi brød.
 Og Brødre af alle Nationer —
 Til Kamp mod besudlede Troner;
 Vi styre frem mod Friheds sikre Havn,
 Bort Løsen her er Louis Pios Navn,
 :: Er Louis Pios Navn. ::

Nu bort med al Tvedragt og Avind
 Blandt Arbejdets fribaarne Mænd.
 For Ret og for Sandhed vort Glavind,
 Sandrægtig vi drage fra Lænd.
 Den blodrøde Fane vi følge,
 Og driftig vort Maal vi ej dølge.
 Ej mer vi taale vil Foragt og Nød;
 Med Louis Pio Sejer eller Død —
 :: Ja Sejer eller Død! ::

Arbejdermarschen.

Egen Melodi.

Fremad! fremad! paa Kundskabs, Lysets Bane,
Vi slutte Trop med prøvet Mandsmod.

Fremad! vaj stolt! vor kære Kundskabs-Fane.

Nu ud i Sporet flyder mer ej Blod.

Nej blot til fredlig Dont

∴ Den nu ∴

Då kalder.

∴ Til Kamp ∴

For Kundskabens lyse Væld.

Af Armod født, men ædelt dog vi tænke,

Og vi har Mod i Bryst og Kraft i Arm

Og ej vi taale Tyranniets Lænke,

Som skaber Slaver, vækker Haan og Harm.

Better.

Socialisternes Fædrelandsang.

Mel.: Dronning Hortensens Marsch.

Trods Tidens Larm og Mørke,

En Tanke stor og skøn —

Udvikler brat sin Styrke
 Til Held i Lys og Løn,
 Den trodser snedig Tale
 Og Bøddelsværdet med, —
 Dens Navn er „Internationale“
 Med Broderskab og Fred.

De høie Bjerges Tinder,
 Det store vide Hav
 Som Grænseskæl forsvinder
 For Tanken, Gud os gav.
 Og Hjertets sømme Tale
 Hvert Folk saa grant forstaar,
 Og aldrig „Internationale“
 I Verden mer forgaar.

Et Fædreland kun gives,
 Et Folk er Jordens Slægt.
 Skal Ro og Velstand trives,
 Maa det forsvares kæft;
 Mod Tyrster, som befale,
 Mod hver en Guldtiran,
 Staa fast, du „Internationale“,
 Hold ud! du fjerde Stand.

O, Brodre! lad os glemme
 Al fordums Strid og Tvist.

Vor Fremtid har i Gemme
 En gylden Høst forvist,
 Den skal os mildt huse
 For Haan og haardest Nød,
 Bort Haab er „Internationale“
 Med Fanen luerød.

Fr. A. Herk.

Til Arbejderne!

Mel.: Som Solens Uven o. j. v.

„Til Kamp mod Tyranniet:
 Mod Uret, BOLD og Magt,
 Og bryd de Lænker, Despotiet
 Har Eder haardt paalagt“.
 Saa lød en Røst i Mulmet
 Og naaede' Armod's Bo,
 Begejstring fækt i Sjælen ulmed',
 Men haanligt Magten lo.
 ∴ Til Sejr, til Sejr, hin Røst os føre skal. ∴

Hin Røst har vakt af Dvale
 Trælbundne Arbejdsmand,
 Og mægtigt Friheds Sandhedstale
 Fløj over By og Land.

Den Haan, som Retsfærd følger,
 Ger dobbelt kæk og stærk,
 Bag Fremtids Slør sig Frihed dølger
 Og skjuler Stordaads Bærk.
 :: Til Sejr, til Sejr hin Røst os føre skal. ::

Hint Krigsraab ej sig dulgte
 I Tankens dunkle Braa,
 Men kraftig Daad paa Ordet fulgte,
 Og hele Verden saa:
 I broderlig Forening
 Vi kunne vise den,
 Vor Frihedsstræben og vor Mening
 Var ikke „Lygtemænd“.
 :: Til Sejr, til Sejr hin Røst os føre skal. ::

X.

Den frie Sanger.

Mel.: Der er en Trolldom paa din Læbe.

Jeg er en fri og frejdig Sanger
 Som synger ej for Fyrstesold,
 Jeg fister Solstin, Luft jeg fanger,
 Og nyder Livet tusindfold.

Ej ser jeg stolt paa Smaafolk nede
 Fra Borgen høj, jeg har ej Rang
 :: Jeg har som Fuglen kun en Rede,
 Min hele Rigdom er min Sang. ::

Jeg synger helst hvor Folket synger,
 Bed Taflet gjør jeg slet Figur,
 Og Hoffets Trapper med mig gynger,
 Mens fast jeg staar i fri Natur.
 I Raadens Skin sig Andre bade,
 Min Hu staar kun til Skov og Bang,
 :: Med Kløverduft og Rosenblade,
 Min hele Rigdom er min Sang. ::

Lad efter Guld kun Daaren hige,
 Og tabe baade Sind og Sands;
 Mit Guld jeg ser med Solen stige.
 Mit Spil er Maanens blide Glands.
 Min Mønt jeg præger selv og tænker,
 At skal min Vandring vorde lang,
 :: Den ikke nogen Arving krænker,
 Min hele Rigdom er min Sang. ::

Dog ogsaa Elskovs Kval mig trykker,
 En lille Pige har jeg kær;
 Men hun vil have Baand og Smykker,
 Og jeg skal tjene, trække her;

Nej, Pigen for min Frihed kjøbe,
 Dertil jeg føler ingen Trang;
 :: Lad, som Paladser, Elskov løbe,
 Min hele Rigdom er min Sang. ::

Frisk Mod!

Egen Melodi.

Løft dit Hoved, du raske Gut,
 Om et Haab eller to blev brudt,
 Blinker et nyt for dit Øje,
 Strafs det faar Glans af det Høje!

Løft dit Hoved og se dig om,
 Noget er der, som raaber: „Kom!“ —
 Noget med tusinde Tunger,
 Som om Frejdighed sjunger.

Løft dit Hoved; thi i dig selv
 Blaaner ogsaa et udstrakt Hvalv,
 Hvor der med Harper flinger
 Jubler, toner og svinger.

Løft dit Hoved og sjung det ud:
 Aldrig fuer du Baarens Skud;

Hvor der er gærende Kræfter,
 Skyder det Mæret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab
 Af det høje, det straalende Haab,
 Som over Verden hvælver,
 Og i hver Livsgnist skjælver.

Bj. Bjørnson.

Rejsegildefang.

Mel.: Luff Bjergmandssang.

Saa vil vi som det sig hør og sig hør
 Alt med en ekstra fin,
 En Drei-Madera Vin,
 Nu døbte dette Hus med skyldig Honnør.
 :: Fra Mand til Mand
 Det holde Stand
 :: Mod Ildbrand :: ::
 Mod Regn og Blæst,
 Mod Sot og Pest,
 :: Og sluttelig mod al Molest! ::

Paa Huset hejser vi Kransen i Sky;
 Fra Toppen af vort Tag
 Den melde skal i Dag
 Om dette Rejsegilde rundt om i By.

- :: Med Sang og Spil
 Vi drikke vil
 :: Vor Bygning til :: ::
 Den staa til Glans
 For ham og hans.
 :: Der hød os hejse denne Krans; ::
 Saa bring Kong Fredrik en hjertelig Grus!
 Bygmesteren, der stolt
 Sit Løfte ærlig holdt
 Og byggede vor Folkefrihed et Hus.
 :: Til frie Mænd
 Vi blev igjen,
 :: Han er vor Ven :: ::
 Saa bring med Vægt
 Et Hurra kæft
 Vor kongelige Arkitekt!
 Et Hurra end for vor Stand og vort Land!
 Vort Danmark skøn og stær
 Med grønne Bøgetrær,
 Med Alver og med Korn, med skovsmykket Strand!
 :: Vort Frihedsværk
 Det Mindesmærk'
 :: Det gør os stærk! :: ::
 At Værket maa
 Bestandig staa
 :: Det vil vi Alle passe paa! ::
-

Vandrermarsch.

Mel. af „En Oldgesell“.

Farvel, Farvel, et hjerteligt Farvel!
 Nu vil vi rejse lidt til en Forandring;
 Men først et Haandtryk og et Drikke om :: :: lidt Held :: ::
 Og saa lidt Lykke paa vor Vandring!
 Hvor kort, hvor lang end vorder vores Vej,
 De Bünstige herhjemme glemmes ej.
 :: Paa Land, paa Sø og salten Hav,
 Et Hurra for vort gode gamle Murerlaug. ::

Haandværksjvenden paa Vandring.

Egen Melodi.

Med en Bluse paa min Frakke
 Og et Børdug om min Hat
 Gaar jeg trøstlig op ad Bakke
 I den stjernerklare Nat.
 Af de Baand, som ellers plage
 Denne Verden rundt omkring,
 Er min Kantsel kun tilbage,
 Og i den er Jngenting.

Jeg var ung og køn tillige,
 Venner nok ogommen fuld,

Jeg var elsket af en Pige,
 Som var ung og smuk som Guld.
 Først gif Glandsen, saa gif Guldet,
 Vensteb gik med Krus og Fad,
 Og da hun var smuk som Guldet,
 Fulgtes hun og Guldet ad.

Men lad hvad der vil forsvinde,
 Nattens Mulk jeg ændser ej,
 Naar kun Himlens Stjerner skinne,
 Kan man altid finde Vej.
 Og om saa man mister Ho'edet,
 Mens man vandrer heromkring,
 Blot man ikke taber Modet,
 Saa gør Resten Jngenting.

Gammel Langsjang.

Met.: O Egtestand!

Vi gamle Svende med det svære Skæg, faldera!
 Med stærke Arme og den tykke Læg, faldera!
 Med raske Lemmer og med tætte Bryn, faldera!
 ∴ Og med det skarpe Blik som Himlens Lyn, faldera! ∴

Vi gamle Svende holder Spindag fri,
 Og da til Bagtparaden møder vi,

Man dér Musiken altid gratis faar:
De gamle Banner ej saa let forgaar.

Vi møder paa vort Arbejd Klokken sets
Og si'er Godmorgen med et lille Kniks,
Men gaar det trevent for os saa engang,
Saa faar vi os en Bægel og lidt Sang.

Vi gamle Svende hen paa Kroen gaar,
Og der vi os en lystig Polka faar,
De Piger, de saa grumme kjælnes er,
Ti Kærne-Svende, ja dem har de fær.

En Mesters Ord det har jo megen Bægt,
Dog skal han tale til os med Respekt,
Ti Flovser taales, Fanden sla mig, ej,
Saa siger vi Adios og gaar vor Vej!

Frighedshymne.

Melodi af Kuhlau.

Hellige Frighed! forsvinder dit Ansyn fra Jorden?
Flygter du fra den fordærvede Slægt?
End den genlyder af Rampens forfærdende Torden;
Knustes dit Banner af Baabnernes Bægt?

Folkenes Genius græder og juffer,
 Hør Despotismen! den jubler i Sky!
 Hellige Frihed! dit Tempel sig luffer,
 Fjernt maa du søge bag fraadende Bølger et Ly.

Op med Lanterne!

Mel.: „Parisiennen“.

Nu Lanterne vil vi hejse;
 Den skal lyse over Land;
 Den med Glans saa stolt skal knejse,
 Som en Bryd for Arbejdsstand.
 Om dens Lys til Kamp skal stævne
 Hvor i Blod man Blod vil hævne;
 Da vi kæmpe blot
 For alt Skønt og Godt.
 Nu ved Sangens Magt vi bygge Lykkens Slot,
 ∴ Lanterne vil vi hejse ∴

Som et Fyr paa Havets Flade
 Leder ret den Sømand god;
 Skal Lanterne fra sit Stade
 Bække Liv og Lyft og Mod.
 Sangens Toner vil forjæde
 Os vort Liv i Nordens Øde.
 Ej i Toner's Klang

Bliwer Bejen trang —
 Nej vi ler ad Rigdom, Herlighed og Rang.
 ∴: Lanternen er vor Støtte. ∴:

Vi til Friheds Pris vil sjunge —
 Trods Despoters skumle Blif.
 Ej vi binde vil vor Tunge,
 Som i fordums Tid det gif;
 Som Lanternens Mænd, med Glæde —
 Uden Skj vi frem vil træde.
 Under Fredens Id
 Toner Sangen blid, —
 Men naar Ret og Sandhed trues haardt af Lid;
 ∴: Lanternen ej skal svigte. ∴:

Op! Lanternens faste Benner,
 Op til Daad! nu er det Tid.
 Vi vort Formaal fuldt erkender —
 Til os selv ej sætter Lid.
 Folkets Mænd og raske Sønner —
 Sangens Magt og Lyst paastrønner.
 Med begejstred Sind,
 Vi os vier ind —
 Til den Stand, som snart bestiger Sejrens Lind.
 ∴: Lanternen længe leve. ∴:

Fr. A. Herh.

Hilsen til Arbejdersførerene ved Cigar- magernes Stiftelsesfest.

Mel.: En nyfødt Sol i Østen gløder.

En Solskinsdag med lyse Vinder
Er Festen som vi fejre vil, —
Thi Førerne i Laget finder
Den Hædersplads, dem hører til.

Vor Sag i deres Hænder blev
Arbejderen et Frihedsbrev —

Vær tro

Dg giv Agt,

Et Maal

Er os lagt

∴ Et Leve for det Offer de har bragt! ∴

Bed deres Offer engang spredes
Den nye Samfunds Lære maa,
I nye Spor hvor Fdræt ledes,
Ti Bøld og Uret skal forgaa.

Den Mand, som styrer Liv og Død,
Vil finde os i Sorg og Nød.

Giv Haand

Til en Pagt,

Et Maal

Blev os lagt,

∴ Vi give Førerne en trofast Pagt. ∴

Den Sejr vi fører med til Laget,
 Vil bringe Frugter fjern og nær,
 Og Førerne, som hæver Flaget,
 Og alle Mand paa Skandsen her
 Skal Vidne, at, om ej i Fred
 Gif „Skruen“ dog ved Enighed.

Trofast

I vor Pagt

Bort Maal,

Var os lagt.

::: Hurra for „Skruen“ og hvad den har bragt! :::

Et nyfødt Samfund skal sig lejre
 I Øst, og Vest, i Syd og Nord;
 Arbejdets Mænd skal bringe Sejre
 Med Fred tilbage til vor Jord.

Da skal et høit og mægtigt Kor

For „Maalet“ høres over Jord

Klinge

Lydt og fri

For al

Tyranni

::: En Skaal for Førerne, den drikke vi :::

Sang til Førerne ved Høstømrer- foreningens Fest.

Mel.: Arbejdersangen.

Hvergang, naar Sangen lød og Fryd og Glæde
Her blandt os troned nøjsomt, men tilfreds,
Var der et Ønske skjult hos os tilstede
Engang at fåe Eder i vor Kreds;
Naar Jublen steg og Glæden haand os rakte,
En Stemme talte til os i vor Sjæl,
At det var Eders Manddomsdaad, der bragte
Os til at tænke paa vort eget Vel.

Tak og Velkommen! ej vi mer kan byde;
Vi ved, I kendes vel ved ringe Naar,
Men Takken kærligt skal fra Læben lyde,
Saalænge et erkendeligt Hjerte slaar;
Det skal ej glemmes, det var Eders Tale,
Der som en Torden gennem Norden drog,
Som vækked os af hundredaarig Dvale
Og hurtigt Bindet bort fra Djet slog.

Naar i den nysforvundne Tid, den trange,
I tvivlende om Ret og Sandhed sad,
I Aft'ner filde og i Nætter lange,
Og Haabets Blomster visned Blad for Blad.

Var det da ej en salig Lyst at vide,
 En Balsam lindrende for Sind og Sjæl,
 At tusind Hjerter vil med Eder lide,
 At tusind Læber had for Eders Held.

Men Tiden randt og Frihedssjelen lyste,
 Igen I mellem glade Venner stod,
 I saa, at Jngen for sin Fremtid gyste,
 Men Alle fyldte op af Haab og Mod.
 I hørte glade Frihedssjange lyde!
 I saa vort Flag sin Dug i Luften flaa,
 I hørte djærve Ord fra Læben flyde,
 Og Frihedsjublen gennem Folket gaa.

Held Eder, som igen med oprejst Bande
 I Kampen for vor store Sag vil gaa,
 Vi følger Eder og vi fast vil stande,
 „Kun fremad, frem!“ vort Løsen være maa;
 Og, Brødre, lad endnu engang det lyde,
 Tak og Velkommen fra vor rørte Sjæl,
 Og alle Ønsker vil tilhammen flyde,
 I Et for Eders Hæder, Eders Held.

En Gustomer.

Sang til Louis Pio.

Egen Melodi af E. H. Ambach.

Held den Mand, hvis ædle Hjerte
 Bed mod Skæbnens Haardhed Raad,
 Lindrer Faderløjes Smerte
 Og afstørrer Enfers Graad!
 Held den Mand, der ivrigt søger
 At forfremme Brødres Gavn!
 Edel Daad vort Værd forøger
 Meget mer end ædelt Navn.

Louis Pio! Du vor Broder
 Bed dit Kald, vor Ven ved Dyd,
 Mangen dybt nedbøjet Moder
 Sent skal mindes Dig med Fryd.
 Tidt en Fyrstes Laurbær falder
 Hæstigt fra hans Tinding ned;
 Men den Mand, vi Broder kalder,
 O! hans Roes er Evighed!

Ven! det Minde, Du Dig bygger,
 Gør Dig uforglemmelig;
 Naar Du bor i Gravens Skygger,
 Bore Børn vil signe Dig!

Held Dig her i Livets Dage!
 Gid Du høste mangen Løn.
 Frem Du se, Du se tilbage,
 Finde Banen jævn og skøn.

N. N.

Velkommen til Gæsterne ved den jyske Arbejderfest 1875.

Mel.: I Flugt gaar Tiden (Arbejdersangen).

Velkommen Alle! Paa de jydskke Strande
 Kan trives internationale Folk —
 Her er det godt at være, let at lande,
 Vor Fane den er rød og Hjerters Tolt —
 Dens Dug sig over Jordens Felt vil brede,
 Og af dens Folder vifles Haab og Fred
 Som os, den evigt Slægter skal berede
 Den rette Broderaand og Kjærlighed.

Vi samles her i lyse Sommerdage
 Med Haab om, at en god og kjærlig Aand
 I Tanker, Sind og Gjærning vil ledsage
 Hvert Ord, som styrke kan det Broderbaand,
 Der os i Hverdagslivets Jdræt binder
 Til Pligter, i et bedre Samfunds Navn —
 Det, som en Blomst, et Blad blandt Festens Minder,
 Os bringe Glæde under Sorg og Savn.

Men I skal finde her, at Havets Bølger
 Kan ikke stille Broderskab og Sind —
 Den Tidens Mand, som Samfundslivet følger,
 Hos Eder, som hos os er lukket ind. —
 Den blev ved Haan og Uret kaldt til Live,
 Opammet af Tyranner, men til Trøst
 Skal vi og Efterslægten kunne skrive,
 At den belyste klart vor Samfunds Brøst.

N. B. Overby

Gammel Driftejang.

Mel. Dg Ole engang i Sinde fik.

At Slyngler hæves til Grens Top,
 At Smiger nævnes og Sandhed tigger,
 At Rige sluger de Arme op
 Dg Dyden nøgen paa Gaden ligger,
 At Baand og Stjerne
 Dg tomme Hjerne
 Forenes ofte, ja mer end gerne.
 Det ser man tidt.

O I, som sukede tidt med mig,
 Naar Dyd og Sandhed blev underknet,
 Naar den blev æret, fornemt og rig,
 Som Lov og Bøddel har ofte truet,

Forglemmer Daarer,
 Som aldrig saarer
 En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
 Og værer glad.

Da Nattens Forbud, Tusmørket, laa
 Paa halve Jorden, og den var rolig,
 En Glands med Et jeg i Østen saa,
 Gud Evan kom fra Olympens Bolig,
 Kun sjelden vasket,
 Men fed og laftet,
 Han nedad Fjeldet barfodet trasket,
 Og ravede.

Han nærmede sig det Sted jeg sad,
 — I Gudens Afsyn stod malet Glæde, —
 „Søn! sagde han — du bør være glad,
 Lad Patrioten forgjæves græde,
 Naar Dødt kun lyffes,
 Naar Landet tryffes,
 Og Retten selv af dens Tjener ryffes,
 Saa tøm dit Glas.“

Jeg tog hans Bæger og tømte det,
 Og glemte Landet og Landets Daarer,
 Jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
 Som spotter med Herakliten's Daarer,

Jeg hyldeð Glæde,
 Forsvor at græde,
 Og loved Egan, jeg vilde kvæde
 Kun ham til Roes.

Sang for Billedhuggere og Billedstærere.

Met.: Fælles Drikkesang.

Et Hurra først for vor Forening
 Og for hver en ærlig Svend,
 Som har en sund, selvstændig Mening,
 Og ej løber rundt i den.
 Vi kan magelig Sejren vinde,
 Naar kun Hovmod vil forsvinde;
 Kampen den er let,
 Og vi sværge det:
 Vi vil kæmpe, kæmpe, kæmpe for vor Ret
 :: Indtil at vi har sejret. ::

Vi vil ej være Mestres Slave,
 Dem berige med vor Kraft,
 Om end Ledet er af Lave
 Vil vi støtte det med Magt.
 Vi vil ej pines ud af disse
 Og derfor dem skønt lovprise.

Om end vi er faa,
 Kan de stole paa,
 Vi vil kæmpe, kæmpe, kæmpe for vor Ret
 :: Indtil at vi har sejret. ::

Staa blot fast med oprejst Pande,
 Vi maa stadig holde Bagt.
 Fjenden med sin Drenges-Bande
 Skal der vides dyb Foragt;
 Lad dem holde hele Snese,
 Vi skal Tærsten for dem læse.

Denne Nød vi led
 Skal en Trofats-Ed
 Kæmpe mod med Kraft til Sejren den er vor.
 :: Hurra! vi holde sammen. ::

Tøm dit Glas for vor Forening,
 Som der følger Tidens Mand.
 Kun ved Trofskab findes Redning,
 Giv til Pant din Arbejds-Haand.
 Se ej Splinten hos din Broder,
 Mens du selv med Bjælker roder,
 Derfor Alle maa
 Kunne stole paa,
 Vi vil kæmpe, kæmpe, kæmpe for vor Ret
 :: Indtil at vi har sejret. ::

C. Hansen.

Arbejdsmands-Sang.

Egen Melodi (ny).

Over vidtudsstrakte Lande
 Bygger :: vi i Nord, ::
 Spredt blandt Der, Sunde, Strande,
 Dale, Fjeld og Fjord.
 Bygder samled sig om Kirke
 Og sit Orgelhang;
 Hvad om hele Nordens Virke
 Samlet blev engang? .

Det er Tidens vundne Fremme,
 At i :: hver dens Sag ::
 Ejers ogaa hver Mands Stemme
 Ret til Birketag;
 Hver, som paa Arbejdets Væge
 I sit Hjerte tror,
 Hver, som vil det fremad bære,
 Vil et enigt Nord.

Arbejdsmand! hvor end Du strider
 Rundt i :: Nordenland, ::
 Se, det gryr mod lyse Tider
 Paa din Himmelrand;

Alt som jand Dplysning vinder,
 Lyfes op hver Krog,
 Og en solklar Dag snart skinner
 Paa Arbejdertog.

Jonas Lie.

Snedkerfang.

Mel.: I Haven gif Signe en Rose at faa. (Kunzen.)

Naar Snedkeren fører til Hjemmet sin Brud,
 Ej finder hun nøgne de Bægge.
 Med Sofa, med Skab har han smykket dem ud,
 Stolt stande de Møbler i Række.

Der sidde de To saa bekvemt vel et Aar
 Og se paa de Bægge saa smukke.
 Men kommer saa Storken med blomstrende Baar,
 Han laver en nydelig Bugge.

Men kaldes hans Elskede bort fra hans Barn,
 Saa hører han stille de Bræder,
 Og bygger en Celle saa lun og saa varm,
 Og med sine Taarer den væder.

J. L. Heiberg.

Frihed, Lighed, Broderskab.

Mel.: Wacht am Rhein.

Der bruser gennem Land og By
 I mægtigt Drøn fra Jord til Sky,
 Trods Have, Bjerge, Klostres Gab,
 Et „Frihed, Lighed, Broderskab“,
 :: Og Folkekræften rører sig, ::
 For hvad der sker :: vogt Stormænd dig! ::

Se hist, der glimter Frihedsskær
 I Blink fra tusind dragne Sværd,
 Fra gylden Skrift i purpur Flag,
 Igennem Støv fra Troners Brag,
 :: Den Haand, som giver Tanken Guld, ::
 Sig baner Vej :: trods Jærn og Guld. ::

Du Lighed, ægte Folkeord,
 Vil jævne Fjæld og Dal paa Jord,
 Paladseres Taarne ned i Grus!
 Hver Hytte, bliv et Borgerhus!
 :: Bort, Grænseskæl om Stat og Stand! ::
 Bliv Jord til ét, :: et „Samfundsland“. ::

O, Broderskab! du blide Klang,
 Slæt ud det Had, som lød en Gang,

Slut Grifsteds-Flammen i vort Bryst,
 Begræns med Retfærd's-Drift vor Lyst,
 ∴ Slut Haand til Haand i Broderpagt, ∴
 Værn Arnen's Fred ∴ med Venskabs Vagt. ∴

Der bruser gennem Land og By
 I mægtigt Drøn fra Jord til Sky,
 Trods Have, Bjerge, Kløsters Vag,
 Et „Frihed, Lighed, Broderskab“,
 ∴ Hver rets- og fredløs Proletar, ∴
 Slut Rreds om dem ∴ Du Sejr har. ∴

B

Kommunardens Dødshilsen.

(Efter et Brev fra en fransk Deporteret)

Egen Melodi (nn).

Snart har jeg tømt den sidste Gift,
 Snart er jeg kun det tomme Ler,
 Snart er mit Blik for stedse stift,
 Snart kan jeg ikke lide mer,
 Snart er forbi min svare Død,
 Snart vil mit Hjerte splittes ad,
 Snart er den franske Fange død,
 Men evigt leve vil hans Gad.

End Tanken maa til Frankrig gaa;
 Med Sorg i Hjertet jeg dem ser,
 Min Hustru, mine Sønner smaa,
 Snart har I ingen Fader mer.
 Hvis I vil vide, hvad jeg led,
 Saa spørg I mine Fjender ad —
 Til Frankrig flyer min Kjærlighed!
 Til Frankrig flyer mit Alt — mit Had!

Hvor har I ikke fablet om
 Nationen, som I havde fær,
 I glemmer det er Franskmænd som
 I langsomt martrer døde her!
 Tegn op Jer lysende Bedrift:
 I levner dog et lille Blad,
 Der finder I, med blodig Strift
 Kun Kommunardens dybe Had.

Du som har suget ud vor Marv,
 Du Bastard af den franske Drn,
 Du kan Du skælve for den Arv,
 Vi sende vore stakkels Børn. — — —
 Du synes blodere mit Straa,
 Du dør jeg, o, saa glad, saa glad —
 Ti ikkesandt, I kære Smaa,
 Hos Eder spirer Faders Had!

Alfred Jørgensen.

Slutningsfor.

Mel.: O sanctissima.

Friheds Gudsomsmagt,
 Ligheds Baabenmagt,
 Broderskabs hellige Skare!
 Samfundets Ledere!
 Mandens Udbredere!
 Held det Land I forsvare!

Tag i Varetægt
 Folkets unge Slægt,
 Lær den Sejren at vinde!
 Styrk vort Broderbaand!
 Led vor svage Haand!
 Fæld hver Frihedens Fjende!

Indhold.

	Side
Alt Slynkler hæves til Grens Top	116
Behag at træde nærmere; Hurra!	88
Der bruser gennem Land og By	122
Da fordum Israels Slægt	14
Det Folk, som ej har Slavejind	6
Det gør, det gør	31
Den jævne simple Arbejdsmand !	34
Dengang Kong Frederik Folketær	38
En Solffinsdag med lyse Minder	110
En Grundvold har han givet	27
En Frihedsaand vi har annammet	8
En trofast Haand og Brodersind	19
Enhver, som har traadt sine Børnesko	33
Et Hurra først for vor Forening	118
Er Lyset for de Lærde blot	9
Enig med sig selv at være	43
En mægtig Strøm igjennem Verden bruser	82
Farvel! Farvel! et hjerteligt Farvel	105
For ret os ved Jorden at fryde	15
Forfæmmer Jer, I brave Murer	71

	Side
Friheden kom som vandrende Svend	52
Friheds Gubdomsmagt	125
Fremad! Fremad!	97
Svergang naar Sangen løb	112
Har Du ej mærket en dunkel Magt	63
Hellige Frihed!	107
Held den Mand, hvis ædle Hjerte	114
Hurra, I gamle Smedesvende	87
Hvor Bølgen larmer	50
Hør Sangen, hvor mægtig den toner	95
I Bjerget Malm, paa Sletten gyldne Dyrer	20
I Flugt gaar Tiden	5
Jeg skrev saa tidt med vanhellig Pen	47
Jeg er en fri og frejdig Sanger	100
Kongen sad paa sit høje Slot	60
Lad Smigers Træl lovprise	42
Længe med Taalmod vi højed vor Rakke	25
Løft dit Hoved Du raske Gut	102
Mener Du, at den har Frihed fat	58
Mod Tryk skal Tryk	17
Mens Skoven grønnes	66
Med en Bluse paa min Frakke	105
Naar Sandheds Fakkell lyser op	65
Naar Solen flygter bag Skovens Rand	29
Naar Snedkeren fører til Hjemmet sin Brud	121
Nu jostres den frem den opvoksende Slægt	23
Nu Lantærnen vil vi hejse	108
Om gamle Danmark sjunger	11
Op til Kamp! Op I Arbejdsfjerner	21

	Side
Op til Kamp! Men mærk Signalet	36
Over vidtudsstrakte Lande	120
Pungtuli! Pungtuli! Lystig min Ven!	55
Saa vil vi som det sig hør og sig hør	103
Se en Aftenstund i Kjæden	90
Se, her vajer den blodrøde Fane	77
Se, hvilken en Skare	68
Snart dages det Brødre	3
Snart den røde Fane vajer	76
Staten kunde styrte sammen	93
Statens Bogn herneede bliver	40
Snart har jeg tømt	123
Syng nu højt, syng nu kraftigt i Kor	74
Til Kamp! Vort Løsen det er givet	73
Til Kamp mod Tyranniet	99
Trods Tidens Larm	97
Baagu af Dvale Nordens Sønner	80
Vor Klub er dog en herlig Sag	45
Vort Broderskab, Brødre	70
Vor Arbejdsstand har Slæb og Slid	84
Vær hilset vor Fane	85
Vi famles her i broderlig Allynge	92
Vi gamle Svende	106
Velkommen Alle!	115

